Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλθεῖν παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Ὀκτωβρίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 43

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 340.)

Ἐφ' ὅσον ἐπροχώρουν διὰ μέσου τοῦ ὄρους, ὁ Παλουάζος ἀνησύχει ὁλονὲν περισσότερον· ἔντρομος δὲ ἀνεπήδησεν, ὅταν ἔξαφνα εἶδεν ἐμπρός του, εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα βημάτων, καμμιὰ τριανταριὰ ἀνθρώπους, ρακενδύτους, βλοσυροὺς, ἀπαισίους, οἱ ὁποῖοι εἶχον σταματήσει εἰς τὸν δρόμον καὶ παρετήρουν περιέργως τοὺς τρεῖς συνοδοιπόρους.

Ἔξαφνα οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀνεγνώρισαν τὸν ἱερέα. Καὶ ἀμέσως, ὡς νὰ ἐκινήθησαν δι' ἐλατηρίου, ἐφώρμησαν...

Ὁ Παλουάζος ἐνόμισεν ὅτι ἦλθεν ἡ τελευταία του ὥρα. Διὰ τοῦτο, μετ' ἐκπλήξεως τόσον βαθείας ὅσον καὶ εὐχαρίστου, παρετήρησεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἔσκευδον νὰ πλησιάσουν μόνον τὸν πάτερ Ἀλόνσον, τὸν ὁποῖον περιεκύκλωσαν μ' ἐκδηλώσεις μεγάλου σεβασμοῦ, κατασπαζόμενοι τὰς χεῖράς του καὶ ἐκβάλλοντες κραυγὰς χαρμοσύνους.

Ἀφ' οὗ παρῆλθεν ἡ πρώτη στιγμὴ τῆς διαχύσεως, οἱ φίλοι τοῦ ἱερέως ἤρχισαν νὰ κυττάζουν λοξῶς τοὺς δύο Γάλλους.

Ὁ δὸν Ἀλόνσος δὲν ἐταράχθη ποσῶς, ἐξήγησε δὲ ὅπως ἠμπόρεσε καλλίτερα εἰς τὸν ἱππότην, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἀπετέλουν τὴν γ κ ο υ ε ρ ί λ λ α ν, τῆς ὁποίας ἤρχετο νὰναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐν Ἱσπανίᾳ, δὲν ἦτο σπάνιον πρᾶγμα νὰ ἴδῃ κανεὶς ἱερεῖς ἐπὶ κεφαλῆς τοιούτων στιφῶν, πολεμοῦντας κατὰ τῶν ξένων ἐπιδρομέων. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἱερωμένων τούτων ἀρχηγῶν ἐδοξάσθησαν, ἡ δὲ ἱστορία διεφύλαξε τὰ ὀνόματα τῶν ἱερέων Μερίνου καὶ Μίνα, οἱ ὁποῖοι πολλάκις συνῆψαν πρὸς τὰ γαλλικὰ στρατεύματα μάχας φονικωτάτας.

Ὅλαι αἱ κοινωνικαὶ τάξεις εἶχον ὁπλισθῆ πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος των.

Οἱ γκουεριλλιέροι ἐξέθεσαν εἰς τὸν Δὸν Ἀλόνσον τὰ τελευταῖα πολεμικὰ γεγονότα καὶ ἐπαρουσίασαν εἰς τὸν ἀρχηγὸν δύο κατασκόπους, αἱ πληροφορίαι τῶν ὁποίων, ὡς εἶπον, πολλάκις ἀπέδησαν εἰς αὐτοὺς ἐπωφελέσταται.

Ἀλλὰ φανταστῆτε τὴν ἔκπληξιν τῶν δύο εὐγενῶν, ὅταν ἐν τῷ προσώπῳ τῶν δύο κατασκόπων, ἀνεγνώρισαν τοὺς ἀξιοτίμους κυρίους Ρενὼ καὶ Μπρόουν, περὶ τοῦ ποιοῦ τῶν ὁποίων ἐσχάτως τοὺς εἶχε πληροφορήσῃ ὁ πράκτωρ Βέλαιμῆς!

Ὁ Ἐπίτροπος ἐπατοῦσεν ἐπάνω εἰς ἀναμμένα κάρβουνα, ὅσην ὥραν οἱ δύο κακοῦργοι συνωμίλουν μὲ τὸν ἱερέα.

Ὅταν ἡ συνομιλία ἐτελείωσεν, ὁ Δὸν Ἀλόνσος ἐπλησίασε τοὺς Γάλλους καὶ τοις ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Ρενὼ καὶ ὁ Μπρόουν εἶχον συνάψῃ δεινὸν ἀγῶνα πρὸς τὸν Ρογῆρον καὶ τοὺς φίλους του, καὶ ὅτι οἱ δύο κακοῦργοι, πλήρεις λύσσης διότι ἐκινδύνευσαν νὰ χαθοῦν, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν τοῦ θριάμβου, — εἶχον ὁρκισθῆ νὰ ἐξολοθρεύσουν τοὺς ἀσπόνδους ἐχθρούς των. Ὁ Σαὶν Ροκαντὲν ἠθέλησε νὰ μεσολαβήσῃ ὑπὲρ τοῦ ἀνεψιοῦ του· ἀλλ' ὁ δὸν Ἀλόνσος τὸν συνεβούλευσε νὰ ἡσυχάσῃ, προσθέσας ὅτι αὐτοὺς μὲν θὰ τοὺς ἐπροστάτευεν ὅσον ἠδύνατο, ἀλλ' ὅτι οἱ γκουελλιέροι δὲν θὰ ἐπείθοντο ποτὲ νὰ φήσουν χωρὶς ἐκδίκησιν τὸν θάνατον τῶν συντρόφων των.

Εἰς μάτην ὁ ἱππότης καὶ ὁ ἐπίτροπος τῷ ἐξήγησαν, ὅτι ὁ Ρενὼ καὶ ὁ Μπρόουν ἦσαν κακοῦργοι ἄτιμοι, ἱκανοὶ νὰ διαπράξουν τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ προδοσίαν, καὶ ὅτι δὲν ἀνῆκον εἰλικρινῶς εἰς κανένα, ἀλλὰ πότε εἰς τὸν ἕνα καὶ πότε εἰς τὸν ἄλλον, ἀγόμενοι πάντοτε ὑπὸ τοῦ ταπεινοτέρου ἀτομικοῦ συμφέροντος· ὁ πάτερ-Ἀλόνσος τοῖς ἀπεκρίθη ὅτι δὲν τοὺς εἶχεν ὑποσχεθῆ ἄλλο, εἰμὴ νὰ τοὺς προστατεύσῃ κατὰ πάσης προσβολῆς ἐκ μέρους τῶν ἱσπανῶν, καὶ ὅτι οὔτε ἠμπορεῖ οὔτε ἤθελε νὰ κάμῃ τι περισσότερον, ἀφ' ὅ,τι ἐσυμφωνήθη μεταξὺ των εἰς τὸ Κάδιξ. Ἦτο ἀμετάπειστος!

« Οἱ ἑπτὰ γάλλοι ἤρχισαν μανιώδη ἱπποδρομίαν.» (Σελ. 346, στήλ. γ'.)

Ὁ Ρενὼ καὶ ὁ Μπρόουν δὲν ἔχασαν οὔτε συλλαβὴν ἐκ τῆς συνδιαλέξεως ταύτης· ἀμέσως προσεπάθησαν νὰ πείσουν τὸν ἱερέα νὰ τοις παραδώσῃ τοὺς δύο εὐπατρίδας, διὰ νὰ τοὺς ἔχουν ὡς ὁμήρους. Ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐπίσης ὁ δὸν Ἀλόνσος ἐφάνη ἀμετάπειστος. Οἱ πανοῦργοι ἠθέλησαν νὰ ἐπιμείνουν· ὁ ἱερεὺς τοῖς ἔστρεψε τὰ νῶτα.

Τότε ὁ Ρενὼ ἔκαμεν ὅτι θυμόνει, ἀλλ' ὁ δὸν Ἀλόνσος τὸν ἥρπασεν ἀπὸ τὸ περιλαίμιον, τὸν ἔσεισε καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ ὁ ἀρχηγός, καὶ προσέξατε καλά, διότι θὰ μου πληρώσετε μὲ τὴν ζωήν σας τὴν ζωὴν τῶν δύο φίλων μου!

Καὶ ἀφίσας ἀναύδους τοὺς πανούργους, ἐπέστρεψε πλησίον τῶν Γάλλων καὶ τοις συνεβούλευσε νὰναχωρήσουν ἀμέσως.

Τοῖς ἔδωσε πιστοποιητικόν, διὰ νὰ

τοις χρησιμεύσῃ ὡς διαβατήριον ἀπέναντι τῶν ἱσπανικῶν στρατευμάτων, τὰ ὁποῖα ἤθελον τυχὸν συναντήσῃ, καὶ ἐκτὸς τούτου, ἀπέσπασε δύο ἐκ τῶν γκουερίλλιέρων, μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ τους συνοδεύσουν μέχρι τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ καὶ νὰ τους προασπίσουν ἐν περιπτώσει προσβολῆς.

Ὁ ἱππότης καὶ ὁ ἐπίτροπος ἀνταπεκρίθησαν ὅσον ἠμποροῦσαν εἰς τὰς κάπως τραχείας φιλοφρονήσεις τοῦ δὸν Ἀλόνσου, ἐκύτταξαν τοὺς ὁδηγούς των μὲ ὕφος μαρτυροῦν φόβον καὶ δυσπιστίαν μᾶλλον, καὶ ἐπιτέλους ἀπεφάσισαν νὰ ὑποταχθοῦν εἰς τὸ κεπρωμένον.

Καὶ ἀπῆλθον.

—Νὰ σου εἰπῶ τὴν ἀλήθεια, εἶπε καθ' ὁδὸν ὁ Ἐπίτροπος, θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ ἤμεθα ἀκόμη εἰς τὸ Κάδιξ.

—Τί εἶνε αὐτά; ! ἀπήντησεν ὁ Ἱππότης. Δὲν δοξάζεις τὸν Θεὸν ποῦ πηγαίνομεν νὰ συναντήσωμεν τοὺς ἀδελφούς μας ;

Καὶ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα, προσποιούμενος ἀταραξίαν καὶ γενναιότητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

ΟΠΟΥ Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΝΟΑΡΜΩΝ ΧΑΡΙΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥΣ ΑΠΟΚΤΑ ΟΔΗΓΟΝ ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΟΝ

Ἀρίσαμεν τὸν Ρογῆρον καὶ τοὺς συντρόφους του εἰς τὸν δρόμον, διὰ τοῦ ὁποίου προσεπάθουν νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ γαλλικοῦ ἀποσπάσματος.

Ἐβάδιζον ταχύτατα, φοβούμενοι μήπως οἱ ἐπιζήσαντες γκουερίλλιέροι ἤθελον ζητήσῃ ἐνίσχυσιν διὰ νὰ τους καταδιώξουν.

Ἐν τούτοις οὐδὲν ἐπεισόδιον συνέβη, καὶ οἱ δύο χωροφύλακες, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ὀπισθοφυλακήν, τίποτε ὕποπτον δὲν παρετήρησαν.

Ὁ Παπαφίγκος, προπορευόμενος ὡς ἀνιχνευτὴς καὶ ἐξετάζων προσεκτικώτατα τὸν δρόμον, ἐδιπλασίασε τὴν προσοχήν του μόλις ἐπῆλθεν ἡ νύξ, ἡ ὁποία ἠμποροῦσε νὰ κρύπτῃ πολλοὺς κινδύνους.

Κατὰ πρότασιν τοῦ Λουδοβίκου Νοαρμῶν, ἀπεφασίσθη νὰ σταματήσουν ἅμα ἤθελον εὕρῃ μέρος κατάλληλον, διὰ νὰ διέλθουν τὴν νύκτα καὶ νὰ φάγουν τίποτε καλλίτερον καὶ δυναμωτικώτερον ἀπὸ τὰ ὀλίγα ρώδια καὶ τὰ πορτοκάλια, τὰ ὁποῖα εἶχον δρέψῃ καθ' ὁδόν.

Τώρα ὁ Πασίχαρος ἀντικατέστησε τὸν Πεζοναύτην εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακήν.

Ἔξαφνα τὸν εἶδαν νὰ ἐπιστρέφῃ μὲ βῆμα ταχὺ ἀλλὰ καὶ μὲ παντοειδεῖς προφυλάξεις.

—Περίφημα! εἶπε πλησιάσας τὸ μικρὸν ἄγημα· ἐκεῖ-πέρα, σὲ μιὰ ποζάδα, εἶνε καμμιὰ δεκαριὰ ἱσπανοὶ δραγόνοι, καὶ ἔχουν τἄλογά τους δεμένα ἀπέξω 'στὸ δρόμο !

— Βέβαια θὰ ἔχουν βάλῃ κανένα νὰ τα φυλάγῃ ! διέκοψεν ὁ μαρκήσιος.

—Ναί, ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἐγὼ προτείνω νὰ πάρουμε τὰ ἄλογα· ἔχω μιὰ ἰδέα : μοῦ φαίνεται πῶς θὰ μας χρησιμεύσουν πολύ. . . τί λέτε ;

—Ἔ, καλὰ εἶσαι ! εἶπε φαιδρῶς ὁ Παπαφίγκος.

—Μὰ πῶς νὰ τα πάρουμε χωρὶς νὰ μας καταλάβουν ; ἠρώτησεν ἕνας χωροφύλαξ.

—Νὰ πῶς, ἀπεκρίθη ὁ Πασίχαρος· αὐτὸ τὸ εἶδα 'στὴν Αἴγυπτο, ὅταν ἤμουν μὲ τὸν Αὐτοκράτορα. Ἐκεῖ-πέρα, ποῦ λέτε, οἱ Ἀραπάδες μᾶς ἔκλεφταν τἄλογά μας μ' ἕναν τρόπο πολύ-πολύ εὔκολο.

—Ἀρμένισε ! εἶπεν ὁ Παπαφίγκος

—Ξεύρετε τί ἔκαμαν ; ἐξηκολούθησεν ὁ Πασίχαρος. Ἐμεταμορφώνοντο σὲ θάμνους !.. εἶνε μιὰ στολή, ξεύρετε, ποῦ δὲν γεννᾷ καμμιὰ ὑποψία. Ἔτσι μᾶς ἐπλησίαζαν, χωρὶς νὰ τους πέρνουμε εἴδησι. Μόλις ἔρθαναν κοντὰ 'στοὺς σκοπούς, ἔπεφταν ἐπάνω τους. . . κ' ἐτελείωνε !

—Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος Νοαρμών, ἂς κάμουμε κ' ἐμεῖς σὰν τοὺς Ἀραπάδες.

Οἱ ἑπτὰ ἄνδρες ἤρχισαν ἀμέσως νὰ προετοιμάζουν τὰ τῆς μετεμφιέσεως καὶ νὰ κόπτουν τὰ ἀναγκαιοῦντα φυτά. Τὸ μέρος ἄλλως τε ἦτο καταλληλότατον πρὸς ἐκτέλεσιν τοιούτου σχεδίου. Οἱ ἵπποι μὲ τὸν φύλακά των εὑρίσκοντο ἐντὸς φυσικοῦ περιβόλου, ἀποτελουμένου ἀπὸ πυκνοτάτους θάμνους, ἡ δὲ οἰκία, ὅπου εἶχον καταλύσῃ οἱ δραγόνοι, ἀπεῖχεν ὀλίγα μόνον μέτρα ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὴν ἐχώριζε τάφρος ἀρκετὰ πλατεῖα ἀλλ' ὀλίγον βαθεῖα.

Ἡ νὺξ ἦτο πολὺ σκοτεινή· ἡ σελήνη ἐκρύπτετο ὄπισθεν πυκνῶν νεφῶν, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο προμηνύοντα καταιγίδα, καὶ ὁ σκοπὸς δὲν θὰ ἠμποροῦσε βέβαια νὰ διακρίνῃ τὰ ἀντικείμενα οὔτε εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων.

Οἱ ἑπτὰ ἄνδρες ἐκρύφθησαν ὀπίσω ἀπὸ τοὺς κλάδους καὶ τὰ φυλλώματα ποῦ ἔκοψαν, καὶ ἤρχισαν νὰ ἕρπουν σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ προσοχήν, πρὸς τὸ μέρος τοῦ σκοποῦ. Ὁ Παπαφίγκος εἶχεν ἐπιφορτισθῇ νὰ πέσῃ ἐπάνω του καὶ νὰ τὸν φιμώσῃ.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ κινούμενοι θάμνοι ἐπλησίαζαν. . . Μεγάλη ἡσυχία ἐβασίλευεν εἰς τὴν ποζάδαν. Εὐτυχῶς διὰ τοὺς Γάλλους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐδυσκολεύοντο ἄλλως νὰ τὸν διακρίνουν μέσα εἰς τὸ βαθὺ ἐκεῖνο σκότος, ὁ δραγόνος διεσκέδαζε τὴν πλῆξιν του καπνίζων, μεθ' ὅλην τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἀρχηγοῦ του, ἕνα τεράστιον σιγάρον, ἡ φωτεινὴ ἄκρα τοῦ ὁποίου ὡδήγει ὡς φάρος τοὺς πλησιάζοντας. . . θάμνους.

Ὁ Παπαφίγκος ἐσηκώθη ἔξαφνα καὶ ἥρπασεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν τὸν ἀμέριμνον καπνιστήν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπρόφθασε νὰ πῇ οὔτε κ' ἰ χ.

Εἰς μίαν στιγμήν, ἐδέθη σφιγκτὰ καὶ ἐφιμώθη. Χωρὶς νὰ χάσουν καιρόν, οἱ φίλοι μας εἰσέβαλον εἰς τὴν ποζάδαν καὶ ἐπέπεσαν κατὰ τῶν δραγόνων. Ὅλοι ἐκοιμῶντο βαθύτατα, ἀλλὰ δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐξυπνήσουν, δεμένοι καὶ αὐτοὶ καὶ φιμωμένοι εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ἡ μετριοφροσύνη τῶν Γάλλων δὲν ἠνείχετο τὰ ἐπιφωνήματα τοῦ... θαυμασμοῦ, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπροκάλει ὁ ἡρωϊκὸς των ἄθλος ; καὶ δι' αὐτὸ ἐφρόντιζαν νὰ βουλώνουν τὰ στόματα τόσον καλά. Κατόπιν οἱ ἵπποι ἐσελώθησαν καὶ τὸ ἀπόσπασμα τῶν πεζῶν μετεβλήθη εἰς ἀπόσπασμα ἱππέων, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Παπαφίγκου ἰδίως, ὁ ὁποῖος, ὅπως οἱ πλεῖστοι τῶν πεζοναυτῶν, ἠγάπα ἐμπαθῶς τὴν ἱππασίαν.

Οἱ δραγόνοι ἐγκατελείφθησαν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης δεμένοι· τὰ ὅπλα των ἐθραύσθησαν, χάριν μεγαλητέρας προφυλάξεως, καὶ οἱ ἑπτὰ γάλλοι ἤρχισαν μανιώδη ἱπποδρομίαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, διὰ νὰ φθάσουν τὸ ταχύτερον εἰς τὸ στράτευμά των.

Δυστυχῶς ἡ νὺξ παρῆλθε καὶ ἡ ἡμέρα ἀνέτειλε, χωρὶς καμμίαν ἔνδειξιν, ὅτι ἠκολούθουν τὴν ὁδὸν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀκολουθήσῃ καὶ ὁ ταγματάρχης Δυβάλ. Ἡ ἶλη ἐσταμάτησε, διὰ νὰ ἀσάνουν οἱ ἵπποι, καὶ διὰ νὰ συσκεφθοῦν οἱ ἱππεῖς περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἡ θέσις των ἦτο κρισιμωτάτη, διότι ἐκινδύνευον νὰ παραπλανηθοῦν πολὺ καὶ νὰ ἐμπέσουν εἰς τοὺς ἐχθρούς. Ἐκ τούτου καὶ ἡ ἀμηχανία των ἦτο μεγάλη, ὅταν ὁ μαρκήσιος διέκρινεν εἰς τὴν καμπὴν τοῦ δρόμου ἕνα ἱσπανὸν χωρικόν. Ἀμέσως ἐκάλπασε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησε τί δρόμον ἔπρεπε νὰ πάρουν.

Ὁ χωρικὸς ἀπεκρίθη μὲ προθυμίαν, ἡ ὁποία ἐνέβαλεν εἰς ὑποψίας τὸν Νοαρμών, τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ ἱσπανὸς ἐκεῖνος εἶχε φυσιογνωμίαν, ἐμπνέουσαν πολὺ ὀλίγην ἐμπιστοσύνην.

Ὁπωσδήποτε ἠκολούθησαν τὰς ὁδηγίας του, ἀλλ' ὄχι χωρὶς νὰ λάδουν ὅλας τὰς προφυλάξεις, τὰς ὁποίας ἀπῄτει ἡ περίστασις. Ὁ μαρκήσιος ἐπροπορεύθη ὡς ἀνιχνευτής. Ἐπ' ὀλίγον ἐβάδισε χωρὶς νὰ συναντήσῃ τίποτε ὕποπτον. Ἀλλ' ἔξαφνα, εἰς τὴν καμπὴν μιᾶς ἀτραποῦ, εὑρέθη ἀπέναντι ἀποσπάσματος ἄγγλων οὐσσάρων, καὶ ἐπεριεκυκλώθη ἀμέσως, μόλις προφθάσας νὰ φωνάξῃ μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν :

—Φύγετε ! . . Μ' ἔπιασαν !..

Ἡ ἀντίστασις, ἂν καὶ γενναία ἐκ μέρους τοῦ Λουδοβίκου Νοαρμών, δὲν ἔφερεν ἀποτέλεσμα. Καὶ οἱ μὲν σύντροφοί του ἐπρόφθασαν νὰ γυρίσουν ὀπίσω καὶ

νὰ πολεμήσουν πολύ, ὥστε νὰ καταστήσουν ἀδύνατον τὴν καταδίωξιν· ἀλλ' ὁ μαρκήσιος, ὑποκύψας εἰς τὴν ἀριθμητικὴν ὑπεροχήν, ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ. Οὕτως ἀφωπλίσθη καὶ ὡδηγήθη πρὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ, τοῦ διατοῦντος τὸ ἀπόσπασμα τῶν οὐσσάρων.

Μὲ ὕφος τραχύ, κατ' ἀρχὰς ὁ Ἄγγλος ἠρώτησε τὸν Μαρκήσιον ποῖος ἦτο. Ἀλλ' ἅμα ἔμαθεν ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ εὐπατρίδην, ἔγινεν εὐγενέστερος. Ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν του, ὅτι ἕνας μαρκήσιος Νοαρμὼν ὑπηρέτει εἰς τὸν στρατὸν τοῦ «ἅρπαγος»—ὡς ὠνόμαζον τὸν Ναπολέοντα οἱ ἐχθροί του,—καὶ τὸν ἠρώτησε περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ γαλλικοῦ σώματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνῆκε, καὶ περὶ τῆς θέσεως τὴν ὁποίαν τοῦτο κατεῖχε.

Ὁ Νοαρμὼν ἐμειδίασε περιφρονητικῶς, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Ἄγγλος ἐπέμενε :

—Κύριε, τῷ εἶπε, διὰ νὰ μου ἀπευθύνετε τοιαύτας ἐρωτήσεις, πρέπει νὰ μ' ἐκλαμβάνετε ὡς ἄνανδρον καὶ ὡς προδότην. Ἡ διαγωγή σας εἶνε ἀναξία εὐπατρίδου !

—Δὲν εἶμαι εὐπατρίδης, ἀπήντησεν ὁ ἀξιωματικός. Ἠξεύρετε ὅμως, κύριε, ὅτι ἠμποροῦσα νὰ σας τουφεκίσω ;

Ὁ μαρκήσιος τῷ ἔρριψε περιφρονητικὸν βλέμμα καὶ ἐσώπησεν.

Ὁ Ἄγγλος, ἔξαλλος κατ' ἀρχάς, ἐπραΰνθη ἐξαίφνης, ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγας στιγμάς, καὶ καλέσας ἕνα οὐσσάρον, τῷ ἔδωκε διαταγάς τινας, χαμηλοφώνως.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΕ ΨΗΛΑ

—Ὁ Θεὸς εἶνε ψηλά·
καὶ μπορεῖ, μαμμά, νὰ ἰδῇ
Ὅ,τι ἐγὼ κακὸ κι' ἂν κάνω ;

—Ναί μπορεῖ πολὺ καλά·
Πάντα σὲ κυττᾷ, παιδί,
Μέρα-νύχτα ἀπὸ πάνω.

—Ὁ Θεὸς εἶνε ψηλά·
Θὰ μάκουσῃ ἂν ἐγὼ
Πῶ, μαμμά, ψέμμα κανένα ;

—Πρὶν το 'πῇς καλὰ-καλά,
Κι' ὅσο κι' ἂν τὸ 'πῇς σιγό,
Τῶχει ἀμέσως ἀκουσμένα.

—Ὁ Θεὸς εἶνε ψηλά·
Δέν θὰ πᾶμε νὰ τον 'δῶ
Τὸν οὐράνιο μου Πατέρα ;

—Ὄχι· ἀκόμα εἶνε νωρίς·
Μ' ἂν τον ἀγαπᾶς ἐδῶ,
Θὰ πετάξῃς 'κεῖ μιὰ 'μέρα.

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν]

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΚΑΛΟΠΙΧΕΙΡΟΣ

(Γερμανικὸ παραμύθι)

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 342.]

Ὁ Γιάννης τοῦ ἐξιστόρησε πῶς την ἔπαθε καὶ ὅλα ὅσα τοῦ συνέβησαν. Ὁ κρεατοπώλης τότε, ἀφοῦ του ἔδωκε ἕνα ποτηράκι νὰ πιῇ, τοῦ εἶπε : « Πιὲ νἀλθῇς 'στὰ συγκαλά σου· αὐτὴ ἡ ἀγελάδα, σοῦ το λέω νὰ το ξέρῃς, ποτὲ δὲν θὰ σου δώσῃ οὔτ' ἕνα δράμι γάλα : εἶνε τόσο γέρικη, ποῦ κάνει ἢ γιὰ τὸ μαχαῖρι ἢ γιὰ τὸ ζευγάρι.»

Ὁ Γιάννης, σὰν τἄκουσεν, ἄρχισε νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά του ἀπελπισμένος, καὶ εἶπε :

—Τὴν ἔπαθα, σὰν ἀγράμματος ! Κι' ἂν εἶνε τὸ κρέας της καλὸ γιὰ ἕναν κρεατοπώλη, 'ς ἐμένα εἶνε ἀνωφέλευτο ... νὰ σου εἰπῶ, δὲν μ' ἀρέσει τὸ ἀγελαδίσιο, μὰ οὔτε καὶ τὸ χωνεύω ! Ναί, μάλιστα, νὰ εἶχα, καλὴ ὥρα σὰν καὶ τοῦ λόγου σου, ἕνα τέτοιο γουρουνάκι, τὸ καταλαβαίνω· τρώγεται ὡς τὸ κόκκαλο, ξέχως τὴ νοστιμάδα ποῦχουν τὰ λουκάνικα !

— Ἄκουσέ με, κὺρ Γιάννη· τοῦ εἶπε τότες ὁ κρεατοπώλης· δὲν σ' ἔχω γιὰ χόλιασμα : μὲ ὅλη μου τὴν εὐχαρίστησι ἀλλάζω τὸ γουρουνάκι μου μὲ τὴν ἀγελάδα σου· ἔλα, χέρι μὲ χέρι....

—Ὁ Θεὸς νὰ σου ξεπληρώσῃ τὴν τόση σου καλωσύνη, φίλε μου, τοῦ ἀποκρίθη ὁ Γιάννης, δίδωντας ἀμέσως τὴν ἀγελάδα του 'στὸν κρεατοπώλη.

Αὐτὸς τότε, ἀφίνωντας τὸ γουρουνάκι του χάμου, ἔδωκε τὸ σχοινὶ ποῦ το ἐκρατοῦσε 'στὸ χέρι τοῦ Γιάννη, καὶ μὲ τὴν ἀγελάδα φεύγει κι' ἀκόμα φεύγει.

Μὰ καὶ ὁ Γιάννης δὲν ἔμεινε στιγμή· ἐτράβηξε χαρούμενος τὸ δρόμο του καὶ ἔλεγε : — Μὰ πόσο εἶμαι καλοπίχειρος, πόσο με βοηθάει τὸ τυχερό μου ! Δὲν προφθάνει νὰ στενοχωρεθῇ ἡ καρδιά μου καὶ νὰ σου, ἀμέσως ἔρχεται ἡ καλή μου τύχη καὶ μου δίνει τὸ χέρι της ...

Τὴν ὥρα ποῦ ἔλεγεν αὐτά, συναπάντησεν ἕνα παιδί, κρατῶντας 'στὰ χέρια του μιὰ ὁλόλευκη χήνα. Σὰν ἐκαλημερίσθησαν Γιάννης καὶ παιδὶ ἄρχισαν νὰ 'μιλοῦν καὶ ὁ Καλοπίχειρός μας εἶπε καὶ 'ς αὐτὸ τὰ ὅσα ἐπέρασε μὲ τὸ χρυσάφι, μὲ τὸ ἄλογο καὶ μὲ τὴ γελάδα. Τὸ παιδὶ πάλι τοῦ εἶπε :

—Αὐτὴ τὴ χήνα ποῦ βλέπεις, τὴν ἔχομε γιὰ τὸ τραπέζι, ποῦ θὰ κάμωμε 'στὸν κουμπάρο μας ποῦ θὰ βαπτίσῃ τὸ μωρό μας. Κύτταξε, κύτταξε, ἔτσι δὰ ποῦ την κρατῶ ἀπὸ τὰ φτερά, τί βάρος ποῦ σοῦ τῶχει ! Ἡ ἀλήθεια εἶνε, πῶς τὴν καλοτρέφομε δυὸ σωστοὺς μῆνες· ὅποιος θὰ φάγῃ τὸ ψητό της θὰ γλύφῃ καὶ τὰ δάκτυλά του, μὴ προφθάνωντας νὰ σκουπίζῃ τὸ πάχος, ποῦ θὰ τρέχῃ ἀπὸ τὰ χείλη του !

—Ναί, εἶπεν ὁ Γιάννης δοκιμάζωντας, βλέπω ζυάζει κάμποσο, μὰ καὶ τὸ γουρουνάκι μου ... τί σου λέει !

Τὸ παιδάκι ὅμως, σὰν τα ἐκύτταξε καλὰ-καλά, εἶπε 'στὸ Γιάννη κινῶντας τὸ κεφάλι του :

— Ἄκουσέ με. κὺρ-Γιάννη μου· μ' αὐτὸ σου τὸ γουρουνάκι θαρρῶ, πῶς δὲν θὰ τα περάσῃς καλά· γρήγορα θὲ ναὔρῃς τὸ μπελιᾶ σου : Στὸ γειτονικὸ ἐκεῖνο χωριό, ποῦ ἐπέρασα προτήτερα, ἔτυχε νὰ κλέψουν ἕνα τέτοιο, ἴδιο κι' ἀπαράλλακτο γουρουνάκι, ἀπὸ τὸ σταῦλο τοῦ Δημάρχου· φοβοῦμαι, παραπολὺ φοβοῦμαι καὶ ὑποψιάζομαι μὴν εἶνε αὐτὸ τὸ ἴδιο, τὸ κλεμμένο, καὶ τότες... κακὰ ξεμπερδέματα ! Ὁ Δήμαρχος ἔχει ξαπολύσῃ δραγᾶτες καὶ κλητῆρες νὰ συλλάδουν τὸν κλέφτη καί... δυστυχία σου, κακόμοιρε ! οὔτε λίγο, οὔτε πολύ· ἢ φυλάκα, ἢ....

—Δυστυχία μου, Θεούλη μου ! ἐφώναξε τρέμωντας ὁ κακόμοιρος ὁ Γιάννης· μωρὲ ἐγὼ ἐπάγωσα ἀπὸ τώρα ! Λυτήσου με, ἔλεος. Ἄλλο τι δὲ γίνεται, πάρεξ νὰ κάμωμεν ἀλλαξιά· νὰ τὸ γουρουνάκι μου, καὶ δός μου τὴ χήνα σου· ἔλα, χέρι μὲ χέρι. . .

—Χμ ! δέν μου φαίνεται καὶ σωστό· μὰ πάλι θὰ μ' ἐβασανίζεν ἡ ἰδέα, νὰ πάθαινες κανένα κακὸ καὶ νἄμουν ἐγὼ ἡ αἰτία· σὰν εἶνε γιὰ καλό σου, πάρε την.

Εἶπε τὸ παιδὶ καὶ πέρνωντας τὸ σχοινὶ ἐτράβηξε κατὰ τὸ μονοπάτι, ἐνῷ ὁ καλοπίχειρος Γιάννης, μὲ τὴν καρδιὰ 'στὸν τόπο καὶ τὴ χήνα 'στὴν ἀγκάλη του, ἐπῆρε τὸ μεγάλο δρόμο, τρέχωντας τώρα ἐλεύθερα καὶ λέγωντας :

— Καλά πού το ἐσυλλογίσθηκα· καὶ δὲν φθάνει ποῦ τὴν ἐγλύτωσα, παρὰ ὠφελήθηκα ὄχι καὶ λίγο μ' αὐτὴ τὴν ἀλλαξιά : πρῶτον μὲν θὰ σου φᾶμε ψητὸ ἀριστούργημα· δεύτερον μὲν μὲ τὸ ἄλειμμά τῆς θὰ σου μαζεύσω λίπος νὰ προσφαγίζω τρεῖς μῆνες τὸ ὀλιγώτερο· τρίτον μὲν μὲ αὐτὰ τὰ ὁλόλευκα φτερὰ θὰ σου κουρδίσω ἕνα μαξιλάρι, ποῦ θὰ κοιμοῦμαι 'στὰ μαλακά, σὰν νὰ με νανουρίζουνε. Τί χαρὰ ποῦ θὰ κάνῃς, μανούλα μου !»

Καθὼς ἐζύγωσε 'στὸ γειτονικὸ χωριὸ τῆς πατρίδος του, εἶδεν ἕναν τροχιστή, ποῦ, γυρίζωντας τὸ τροχὸ τῆς ἀκονόπετράς του, ἐτραγουδοῦσε κ' ἔλεγε:

Ἐγὼ μαι ὁ πρῶτος τροχιστὴς εἰς ὅλο τὸ [βασίλειο...
Γύρνα, τροχέ μου, κι' ἄστραφτε στὸν λαμ[περὸ τὸν Ἥλιο!

(Ἕπεται τὸ τέλος.) Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Παιδιά ποῦ ξέρουν γράμματα
Πῶς εἶνε εὐτυχισμένα !
Διαβάζουν τόσα πράμματα
Εἰς τὸ χαρτὶ γραμμένα.

Κι' ὅσες φορὲς μαθαίνουνε
Μιὰ προσευχὴ νὰ 'ποῦνε,
Μ' 'Αγγέλους συντυχαίνουνε
Μὲ τὸν Θεὸ μιλοῦνε !

† Γ. Μ. Βιζυηνος

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Η ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ἀθέαυτο δὲν εἶνε ὁδός, ἀλλὰ λευκοφόρος· καὶ ἐπειδὴ εἶνε φυτευμένη ὁλῷ μὲ λεύκας, ὁ Ἀνανίας εὐχαρίστως θὰ την ὠνόμαζε λευκοφόρον. Τὸ ἀληθινὸν ὄνομά της, — ἂν δὲν ἀπατῶμαι, διότι δέν το εἶδα πουθενὰ γραμμένον, — εἶνε « ὁδὸς Ἀλεξάνδρας. » Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε ὁδὸς νέα, εὐρεῖα, ὡραία, καὶ φαίνεται νὰ ἔχῃ μέλλον ἐπίσης ὡραῖον καὶ εὐρύ, νομίζω ὅτι εἰμπορεῖ κανεὶς νά την ὀνομάσῃ καὶ Ὁδὸν τοῦ Μέλλοντος.

Ἑνόνει τὴν ὁδὸν Κηφισσίας μὲ τὴν ὁδὸν Πατησίων. Θέλει κανεὶς μισὴν ὥραν περίπου διὰ νὰ την διέλθῃ πεζῇ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον. Εἶνε ρυμοτομημένη εὐθύτατα· ἔχει μίαν καμπυλότητα, ἡ ὁποία τῆς προσθέτει θέλγητρον, διότι τὴν ἀποκαλύπτει ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐφ' ὅσον προχωρεῖς· εἶνε ἐπεστρωμένη μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν, καὶ τὰ δύο εὐρύχωρα πεζοδρόμιά της στολίζονται ἕκαστον μὲ διπλῆν δενδροστοιχίαν νεαρῶν λευκῶν. Οἰκοδομήματα δὲν ἔχει ἀκόμη. Ἡ βίλλα τοῦ κ. Θὼν εἰς τὴν ἀρχήν της, τὸ Ἐφηβεῖον Ἀβέρωφ εἰς τὸ μέσον της, καὶ πέντε-ἑξ ἀκόμη σπιτάκια, ἐσπαρμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀτάκτως. Τίποτε ἄλλο. Ὁ ὁρίζων της διὰ τοῦτο εἶνε ἀνοικτός, εὐρύτατος. Λόφοι καὶ λοφίσκοι τὴν περιστοιχίζουν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ἄλλοι πλησιέστεροι, ἄλλοι ἀπώτεροι. Ἀπόψεις μακρυσμένων συνοικισμῶν διανοίγονται συχνά. Ἕνας χείμαρρος ρέει — ὅταν ἔχῃ νερόν, — παρὰ τὸ πλευρόν της. Τὰ βουνὰ εἰς τὸ βάθος κυανίζουν, διαγράφοντα τὰς χαριτωμένας των καμπύλας, καὶ ἀπὸ μερικὰ σημεῖα διακρίνεται ἡ ἀργυρᾶ ταινία τῆς θαλάσσης. Ἡ ὁδὸς διευθύνεται ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς. Οἱ περιπατηταὶ τῆς δείλης ἔχουν ἐνώπιόν των τὸ πανόραμα τῆς δύσεως, μὲ τὸν ἀμύθητον πλοῦτον τοῦ χρυσοῦ καὶ τῆς πορφύρας. Ἀλλ' οἱ περιπατηταὶ εἶνε ὀλίγοι, πολὺ ὀλίγοι. Ἡ ὁδὸς εἶνε ἀκόμη ἔρημος, ἐντελῶς ἐξοχική. Ὁ κρότος τῶν ἁμαξῶν καὶ τῶν κάρρων σπανίως διακόπτει τὴν μεγαλοπρεπῆ της σιγήν· καὶ μόνον εἰς τὴν ἀρχήν της, ὅταν ἔχῃ κανεὶς ὄπισθέν του τὸν θόρυβον τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας, ἢ μόνον εἰς τὸ τέλος της, ὅταν ἀποκαλύπτῃ τὴν κίνησιν τῆς ὁδοῦ Πατησίων, θὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν πόλιν. . .

Ὅ,τι ὡραῖον αἱ διπλαῖ αὗται δενδροστοιχίαι τῶν πεζοδρομίων. Αἱ νεαραὶ λεῦκαι μὲ τοὺς εὐθυτάτους κορμούς, τοὺς λείους καὶ λευκάζοντας, καὶ μὲ τὰ ἀργυρᾶ φυλλώματα, τὰ ψιθυρίζοντα ἐλαφρῶς ὑπὸ τὸ φύσημα τῆς αὔρας, ἂν στεροῦνται ἀκόμη μεγαλείου, ἔχουν ὅμως ὅλην τὴν χάριν καὶ τὴν ποίησιν τῆς ἡλικίας των. Εἶνε ἀκόμη παιδία, ἢ τὸ πολὺ ἔφηβοι. Ἀλλὰ τὰ παιδία, — καὶ μάλιστα τὰ παιδία τῶν λευκῶν, — μεγαλόνουν ταχύτατα. Καὶ φαντάζεται κανεὶς πόσον ὡραία θὰ εἶνε ἡ ὁδὸς μετ' ὀλίγα ἔτη, ὅταν θὰ μεγαλώσουν αἱ λεῦκαί της, καὶ θὰ ἐκτείνουν εἰς ὕψος καὶ εἰς πάχος τοὺς εὐθεῖς κορμούς, καὶ θὰ συμπλέξουν εἰς πυκνοὺς θόλους τὰ φυλλώματα, καὶ θαναπτύξουν ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῶν ὑψικορύφων δένδρων, καὶ θὰ μεταβληθοῦν εἰς γιγαντιαίας αἰολικὰς κινύρας, καὶ θὰ πληρώσουν ὅλην τὴν περιοχὴν μὲ τὴν πολυθόρυβον καὶ ἀκατάπαυστον ἁρμονίαν τῶν ἀργυρῶν των φύλλων ! Ἡ ὄψις τῆς ὁδοῦ τότε θἀλλάξῃ, ἀλλ' ὄχι διὰ τοῦτο μόνον. Καὶ ἄλλοι στολισμοὶ θὰ προστεθοῦν. Τ' ἀνώμαλα γήπεδα, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, θὰ ἰσοπεδωθοῦν καὶ κτίρια κομψὰ θἀνακύψουν. Σειρὰ κιγλιδωμάτων θὰ προβάλῃ ἑκατέρωθεν, καθ' ὅλον τὸ μῆκος, διὰ μέσου τῶν ὁποίων θὰ βλέπῃς κήπους πλήρεις ἀνθέων, καὶ εἰς τὸ βάθος τῶν κήπων τὰς ὡραίας γραμμὰς τῶν ἐπαύλεων. Ἡ γυμνότης καὶ ἡ ἐρημία θὰ λείψῃ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον καὶ ἡ ὁδὸς τῆς ἐξοχῆς θὰ γίνῃ ὁδὸς τῆς πόλεως. Τότε ἡ κίνησις θἀκμάσῃ, θὰ δημιουργηθοῦν κ' ἐδῶ κέντρα, αἱ σιδηραῖ γραμμαὶ τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου θὰ διασχίσουν ἐν τῷ μέσῳ τὴν λευκὴν αὐτὴν ταινίαν, τὴν ἀπέραντον, ἡ ζωὴ θὰ κυκλοφορήσῃ μὲ ὅλον της τὸ σφρῖγος, καὶ ἡ νέα ὁδός, περικαλλεστάτη πλέον καὶ ἀνθηροτάτη, θὰ γίνῃ εἰς τῶν προσφιλεστέρων καὶ πολυανθρωποτέρων ἀθηναϊκῶν περιπάτων.

Ἴσως θὰ παραμεληθοῦν καὶ θὰ καταργηθοῦν ἄλλοι ἐξ αἰτίας της. Ἀλλ' αὐτὴ εἶνε ἡ τύχη τῶν ὁδῶν καὶ... τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλοι ἀκμάζουν, ἄλλοι παρακμάζουν, καὶ οἱ νέοι διαδέχονται πάντοτε τοὺς παλαιούς.

Φαιδων

Η ΤΟΚΑ

(Διήγημα ὑπὸ Λεϊλας-Χανουμ)

— Λαίμαργη, ψεύτρα, κακιά, πεισματάρα, ὀκνηρή, κλέφτρα ! . . Ἔχεις ὅλα τὰ ἐλαττώματα τοῦ κόσμου, παλιο-Τόκα, καὶ οὔτε ἕνα προτέρημα !

Καὶ εἰς τὴν βροχὴν τῶν ὑβριστικῶν ἐπιθέτων, τὰ ὁποῖα ἀπηυθύνοντο πρὸς αὐτήν, ἡ μικρὴ σκλάβα ἄνοιξε στόμα καὶ μάτια, καὶ ἀπέμεινεν ἔκπληκτη, προσπαθοῦσα νὰ ἐνθυμηθῇ τί εἶχε κάμῃ, πῶς καὶ πότε εἶχε δείξῃ τόσα ἐλαττώματα...

Ἐκρατοῦσε τὸ μπαστοῦνι τοῦ αὐθέντου της, τοῦ κυρίου Καπλάνογλου, καὶ ὡς ἐξ ἐνστίκτου, δὲν ἐβιάζετο πολὺ νὰ τῷ παραδώσῃ τὸ χονδρὸν ἐκεῖνο ξύλον μὲ τὴν ἐπίχρυσον λαβήν, φοβουμένη μήπως ἤθελε καταπέσῃ εἰς τὴν ράχην της.

— Ἔλα, εἶπεν ὁ Ἀρμένιος αὐθέντης, εἰς τόνον κάπως μαλακώτερον· ὁμολόγησε ὅτι ἐβούτηξες τὸ δάκτυλό σου μέσα 'στὴν κρέμα τῆς κυρίας σου, καὶ τότε θὰ σε συγχωρέσῃ γιὰ ὅλες τὲς ἄλλες λαιμαργίες σου, καὶ τὰ ψέμματά σου, -γιατὶ αἰωνίως ἀρνεῖσαι, — καὶ γιὰ τὸ πεῖσμά σου, καὶ γιὰ τὸ θυμό σου, καὶ γιὰ τὲς ὡραῖές της δαντέλλες πού τες ἐξέσχισες μὲ τὰ νύχια σου, καὶ γιὰ τὸ μαργαριταρένιο της γιορντάνι, πού το ἔσπασες μέσα 'στὸ συρτάρι, καὶ γιὰ ὅλες τὲς ἄλλες ζημιὲς πού της ἔκαμες . . . Ψέμματα ; δὲν ἤσουν μέσα 'στὴν κάμαρά της μονάχη μὲ τὸν παπαγάλο ;

— Ναί, μὲ τὸν Κοκκινομύτη ! εἶπεν ἡ Τόκα μελαγχολική, ἐν ᾧ δύο μεγάλα δάκρυα ἐθόλωσαν τὰ μάτια της· ὅλῳ μ' ἐμένα τὰ βάζουν, ἐν ᾧ τὰ κάμνει ἐκεῖνος. . .

— Ποιός ; ὁ Κοκκινομύτης ;

— Μάλιστα, Ἐφένδη μ'.

— Εἶσαι τρελή ! . . ἢ μᾶλλον ὄχι, ὑπέλαβεν ὁ Ἀρμένιος, ἡ φωνὴ τοῦ ὁποίου ἔτρεμεν ἀπὸ θυμόν· εἶσαι ψεύτρα καὶ ὑποκρίτρια, καὶ ἄδικα προσπαθῶ νά σε δικαιολογήσω εἰς τὴν κυρία σου. Σ' ἐβάπτισα χριστιανή, ἀλλά, μὰ τὸν Χριστό, δὲν κατώρθωσα νὰ σπρίσω τὴν κολασμένη ψυχή σου, ὅπως καὶ τὸ νερὸ τῆς λίμνης Οὐρμιὰς δὲν εἰμπορεῖ νὰ σπρίσῃ τὸ μαῦρό σου δέρμα !

Ἡ Τόκα ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλήν· ἐφαίνετο λυπημένη, ἀλλ' ὄχι μετανοοῦσα.

— Καὶ ὅμως, ἐξηκολούθησεν ὁ Καπλάνογλους, ὁ Θεὸς τὸ ξεύρει τί κόπους ἔκαμα γιὰ νά σε φέρω ἕως ἐδῶ, χωρὶς νὰ πάθῃς τίποτε.

— Ὤ, Ἐφένδη μου χρυσέ ! τὸ ξέρω καὶ δὲν θὰ το ξεχάσω ποτέ! ἀνέκραξεν ἡ Τόκα, πίπτουσα εἰς τὰ γόνατα καὶ τείνουσα τὰς χεῖρας συνηνωμένας πρὸς τὸν κύριόν της, ἐν ᾧ τὸ μπαστοῦνι ἐκυλοῦσεν εἰς τὸ πάτωμα.

Τὸ κίνημα αὐτὸ τῆς εὐγνωμοσύνης ἦτο τόσον εἰλικρινές, οἱ δακρύβρεκτοι ὀφθαλμοὶ τῆς σκλάβας ἐξέφραζον τόσον εὐλαβῆ ἀγάπην, ὥστε καὶ πάλιν ὁ Ἀρμένιος εὑρέθη ἐμπρός της ἀφωπλισμένος. Εἶχε ζητήσῃ τὸ μπαστοῦνι, διὰ νὰ κτυπήσῃ τὴν Τόκαν, καὶ τὸ μπαστοῦνι ἔμεινεν εἰς τὸ χαλί.

— Μ' εὑρήκατε 'στὴν ἀκροποταμιὰ τοῦ Ἀμοῦ-Δάρια, ἐξηκολούθησε τὸ κοράσιον. Ἤμουν μικρή, ἄρρωστη, ἔρημη· μ' εὐσκλαγχνιστήκατε καὶ μ' ἐπήρατε 'στὴν ἀγκαλιά σας, μ' ἐζεστάνατε 'στὴ γούνα σας, καὶ ἔτσι μ' ἐβγάλατε ἀπὸ τὲς στέππες τοῦ Μογάν. Ἔπειτα, ἀφ' οὗ μου ἐσώσατε τὸ σῶμα, μοῦ ἐλυτρώσατε καὶ τὴν ψυχή. Ἡ μικρὴ εἰδωλολάτρισσα τῆς Κχίρας, ἔγινε χριστιανὴ 'στὴν Ἀρμενία ! Μπορῶ ποτε νὰ ξεχάσω πῶς εἴσθε νουνός μου, καὶ πῶς ἡ καλή μου κυρία εἶνε νουνά μου ; . . . Ναί· ὁ παπαγάλος ἔφαγε τὰ γλυκὰ καὶ ἔχωσε τὴ μύτη τοῦ μέσα 'στὴν κρέμα· αὐτὸς ἔσχισε τὶς δαντέλες καὶ ἔσπασε τὸ γιορντάνι . . . Μπορεῖτε νὰ πιστέψετε ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ 'πῶ σήμερα τέτοιο ψέμμα, ἀφ' οὗ ἑτοιμάζωμαι νὰ κοινωνήσω αὔριο ; Ἄ, ἐλπίζω ὅτι καμμιὰ ὥρα θὰ πιάσετε τὸν ἔνοχο, θὰ τον ἰδῆτε μὲ τὰ μάτια σας ! προσέθεσεν ἡ δυστυχής, ἀνυλυομένη εἰς δάκρυα· κολὺ ὑπέφερα γιὰ ἕναν παπαγάλο !

Ὁ Καπλάνογλους ἔμεινε σκέπτικός. Ἀγαποῦσε πολὺ τὴν μικρὰν Τόκαν, τὴν ὁποίαν εἶχε σώσῃ, ὅπως το διηγήθη ἡ ἰδία συντόμως, εἰς ἓν ταξείδιον τὸ ὁποῖον εἶχε κάμῃ ἀνὰ τὰς ἐρήμους πεδιάδας τοῦ Τουρκεστάν. Ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὴ Τόκαν, ἔφερεν ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ ἕνα παπαγάλον ὡραιότατον, μὲ πράσινον πτέρωμα καὶ μὲ ράμφος κόκκινον, ὁ ὁποῖος ἔγινεν ὁ εὐνοούμενος τῆς κυρίας του. Καὶ πῶς νὰ δικαιώσῃ κανεὶς τὴν Τόκαν καὶ νὰ καταδικάσῃ τὸν ἀγαπημένον Κοκκινομύτην ;

Ὁ Ἀρμένιος ἀνήγειρε τὸ κοράσιον καὶ μὲ πατρικὸν κίνημα τῷ ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καλά, εἶπεν· ἂν λέγῃς τὴν ἀλήθεια, Τόκα, ἡ ἀθωότης σου σήμερα-αὔριο θὰ φανερωθῇ, καὶ ἔτσι θὰ κερδίσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς κυρίας σου καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ κυρίου σου· ἐξακολούθησε νὰ περιποιῆσαι τὸν παπαγάλον, ἀφ' οὗ αὐτὸ εἶνε τὸ ἔργον σου· ἡ φανέρωσις τῆς ἀθωοτητός σου εἶνε ἔργον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Τόκα ἐσήκωσε τὰ μπαστοῦνι καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας της.

Ὁ Κοκκινομύτης, καθισμένος εἰς τὸν ὦμόν της, ἔκαμνε χίλια παιγνίδια διὰ νὰ την διασκεδάσῃ : πότε ἐτραγουδοῦσε καὶ πότε ἐπανελάμβανε χαϊδευτικά : « Τί εὔμορφη, τί εὔμορφη ποῦ εἶνε ἡ κυρία μου! » Καθὼς ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον ἡ Τόκα, ὁ παπαγάλος ἐφώναξε :

— Νά, ἡ Ἀραπίτσα καὶ ὁ Κοκκινομύτης !

Ἤτο μία φράσις, τὴν ὁποίαν συχνότατα ἤκουεν ἀπὸ τὴν σύζυγον τοῦ Καπλάνογλου, ὅπως τὴν ἄλλην, τὴν κολακευτικήν, τὴν ἤκουεν ἀπὸ τὴν Τόκαν.

— Μή μου μιλᾷς γι' αὐτὸ τὸ παληοκόριτσο ! διέταξεν ἡ Ἀρμενία, κτυπῶσα ἐλαφρῶς τὴν πτέρυγα τοῦ παπαγάλου, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἀμέσως νὰ φωνάζῃ : « Τί εὔμορφη τί εὔμορφη, ποῦ εἶνε ἡ κυρία μου !»

Ἡ Τόκα, βλέπουσα ὅτι περιέπεσεν εἰς πλήρη δυσμένειαν, δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ, οὔτε ἐτολμοῦσε νἀπολογηθῇ· ἀνύψωσε μόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔκαμε μίαν θερμοτάτην προσευχήν, διπλώνουσα ὁλονὲν μεθοδικῶς τοὺς πέπλους, μὲ τοὺς ὁποίους ἐκαλύπτετο ἡ κυρία της ὅταν ἐξήρχετο.

Ἔξαφνα, ὁ παπαγάλος ἀφῆκε τὸν ὦμον τῆς νεαρᾶς Ἀρμενίας καὶ ἐπέπεσε μὲ μεγάλα ραμφίσματα κατὰ τοῦ λευκοῦ ἐκ μουσελίνης πέπλου, τὸν ὁποῖον ἐδίπλωνε ἡ Τόκα τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Τὸ κοράσιον δὲν ἐπρόφθασε νὰ προλάβῃ τὴν ἀπρόοπτον ἔφοδον τοῦ πτηνοῦ, καὶ τὸ λεπτὸν ὕφασμα ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς της. Ἡ κυρία Καπλάνογλου ἀπέμεινε καὶ αὐτὴ ἔκπληκτη, ὅταν εἶδε τὸν πέπλον της νὰ καταξεσχισθῇ εἰς μίαν στιγμήν, νὰ γίνῃ κομμάτια, ὅπως καὶ αἱ ὡραῖαί της δαντέλαι.

Ἐπῆρε τὸ μπαστοῦνι τοῦ ἀνδρός της καὶ ἐφοβέρισε μὲ αὐτὸ τὸν Κοκκινομύτην. Τότε ὁ παπαγάλος ἐπέταξε πρὸς τὴν τραπεζαρίαν. Ἐν ᾧ ἡ Τόκα ἐμάζευε τὰ κομμάτια τοῦ πέπλου, ἡ Ἀρμενία συνελάμβανε τὸ ἀγαπημένον της πουλὶ νὰ χώνῃ τὴν μύτην του μέσα εἰς ἓν δοχεῖον γλυκοῦ. Μόλις εἶδε τὴν κυρίαν του, ἔσπευσε νἀπομακρυνθῇ, τρέχων ἐπὶ τῆς μεγάλης τραπέζης καὶ φωνάζων μὲ τὴν στρυγμώδη φωνήν του :

— Παπαγάλο, θέλεις καφέ ; Ὤ, τί εὔμορφη ποῦ εἶνε ἡ κυρία μου !

« Ἐκρατοῦσε τὸ μπαστοῦνι τοῦ αὐθέντου της. »

Ἀλλ' ἡ κυρία Καπλάνογλου παρετήρει τὸ γλυκόν, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του τὰ σημάδια τῆς ἐπιδρομῆς, ἀπαράλλακτα ὅπως τα εἶχεν ἰδῆ τὸ πρωὶ καὶ εἰς τὴν κρέμαν της. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία ὅτι εἰς τὴν λαιμαργίαν καὶ εἰς τὴν λύσσαν τοῦ παπαγάλου ὠφείλοντο ὅλαι ἐκεῖναι αἱ ζημίαι.

— Ὁ Κοκκινομύτης εἶνε ὁ ἔνοχος, ἐσκέφθη, καὶ ἄδικα ἐκατηγοροῦσα τὴν καϊμένην τὴν Τόκαν. Ἀλλὰ διατί ἡ πλάνη αὐτὴ νὰ διαρκέσῃ τόσον καιρόν; Ἡ μικρὴ τὰ ὑπέφερε.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἀρμενία ἦτο δίκαιος ἄνθρωπος, ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν σύζυγόν της. Ἐπέστρεψαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εὗρον τὴν Τόκαν νὰ καθαρίζῃ τὸ κλουβὶ τοῦ ἐχθροῦ της.

— Ἔλα νὰ σε φιλήσω, εἶπεν ἡ κυρία Καπλάνογλου ἀνοίγουσα τὰς ἀγκάλας της πρὸς τὴν Τόκαν, ἡ ὁποία ἐρρίφθη εἰς αὐτὰς ὁρμητικῶς· ἡ ἀθωότης σου ἐφάνη, καὶ ὁ Κοκκινομύτης δὲν θὰ προτιμᾶται πλέον ἀπὸ τὴν καλὴν Ἀραπίτσαν. . . Σὺ θὰ εἶσαι τώρα ἡ εὐνοουμένη μου. Ὅσον γιὰ τὸν παληο-παπαγάλον. . .

— Θὰ κλειδώσουμε τὰ γλυκὰ καὶ τὲς δαντέλλες, τὲς γάζες καὶ τὰ μαργαριτάρια, εἶπε μὲ γλυκύτητα ἡ Τόκα· ὁ Κοκκινομύτης εἶνε ἀθῶος καὶ αὐτός. . .

γιατί βέβαια δὲν ἠξεύρει τί κάμνει. . .

— Εὖγε, Τόκα ! εἶπεν ὁ Καπλάνογλους· εἶσαι πραγματικῶς καλὴ χριστιανή, διότι συγχωρεῖς τοὺς ἐχθρούς σου !

ΦΩΚΙΩΝ ΘΛΛΕΡΟΣ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 337)

Ἄνωθεν τῆς κλίνης, ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἡ Κοραλία εἶδε μὲ συγκίνησιν φύλλον παπύρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ κ. Μασσαὶ εἶχε ζωγραφίσῃ δι' ἄνθρακος καὶ ἀπὸ μνήμης τὴν εἰκόνα τῆς κυρίας Μασσαὶ καὶ τῆς θυγατρός του. Ἡ ὁμοιότης ἦτο καταπληκτική.

Ἀλλ' αἱ φωναὶ τῆς Λίνας τὴν εἶλκυσαν μετ' ὀλίγον πρὸς ἄλλο μέρος.

—Κοραλία ! γιὰ κύτταξε, Κοραλία ! Τι εὔμορφη ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ τουαλέτα ! Καὶ τί δὲν ἔχει !.. Ἀπ' ὅλα ... ἀλλὰ καὶ τί ἀστεῖα ποῦ εἶνε ἄμα τὰ κυττάξῃ κανεὶς ἀπὸ κοντά. Ἰδές ! ἡ λεκάνη εἶνε ἕνα μεγάλο κολοκύθι, σκαλισμένο παντοῦ ... ἡ θήκη τοῦ σαπουνιοῦ εἶνε καύκαλο χελώνας· ἀλλὰ τὸ σαποῦνι ὅμως εἶνε ἀληθινό ...

—Σαποῦνι ! Ἄ, τί εὐτυχία ! ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία.

—Ἄ, κύτταξε, σὲ παρακαλῶ, αὐτὲς τὶς βοῦρτσες, ἐξηκολούθησε τὸ κοράσιον, κατενθουσιασμένον· καὶ αὐτὸ τὸ κτένι, τί λευκό, τί καθαρό !.. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ἀπὸ ραχοκόκκαλο ψαριοῦ. Ἀμὲ αὐτὸ τὸ μπάνιο, ποῦ εἶνε ἕνα πελώριο κογχύλι ; ἀμὲ αὐτὸ τὸ στρογγυλὸ κολοκύθι, ποὺ τὸ ἔκαμαν τόσο εὔμορφο κανάτι ;... Σὰν παραμύθι μοῦ φαίνονται !... τί περίεργα πράγματα !

—Τὸ περιεργότερον ἀπ' ὅλα εἶνε ἡ κλειδαριὰ τῆς πόρτας, εἶπεν ἡ Κοραλία. Πόσον καιρὸν εἴχαμε νὰ ἰδοῦμε τέτοιο πρᾶγμα· ἔ, Λίνα μου ;

—Ναί· ἀπεκρίθη ἡ Λίνα καὶ σὲ ὅλα αὐτὰ βλέπω τὸ χέρι τοῦ μπαμπᾶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

ΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΒΕΜΠΕΡ.—ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΜΟΝ.—ΓΕΥΜΑ ΛΟΥΚΟΥΛΛΕΙΟΝ.

Μέγα φυσικὸν πάρκον, ὅλον ἀπὸ μανωλίας, περιέβαλλε τὸ ἀνάκτορον. Ὅταν αἱ νεάνιδες ἐξῆλθον, εὗρον τὸν κ. Μασσαὶ μετὰ τοῦ ἰατροῦ καὶ τοῦ Γεράρδου, μετ' ὀλίγον δὲ ἦλθε πρὸς συνάντησίν των καὶ ὁ κ. Βέμπερ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κ. Βρανδεβένην, οὗτος εἶχε μείνῃ εἰς τὸ μαγειρεῖόν του, διὰ νὰ προετοιμάσῃ γεῦμα ἀντάξιον τῆς περιστάσεως.

Ἤρχισαν τότε μεταξὺ τῶν συγγενῶν ἐρωτήσεις ἀλλεπάλληλοι, τὰς ὁποίας ἠκολούθουν διηγήσεις διακοπτόμεναι, ἀσυνάρτητοι, ταχεῖαι, θορυβώδεις... Εἶχον τόσα νὰ εἴπουν, ὥστε δὲν ἤξευραν ἀπὸ ποῦ νὰ ἀρχίσουν. Ἄφιναν τὸ ἕνα καὶ ἔπιαναν τὸ ἄλλο. Ἐπὶ τέλους κατώρθωσαν ἀμφότερῳθεν νὰ διηγηθοῦν τὰ συμβάντα καὶ τὰς περιπετείας των, μὲ κάποιαν τάξιν καὶ σειράν. Τότε ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Κοραλία ἔμαθον ὅτι ὁ κ. Μασσαὶ καὶ οἱ φίλοι του εἶχον εὐρεθῆ ὁμοῦ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς δύο τελευταίας λέμβους τῆς Ἑυσταθείας, χωρὶς νὰ γνωρίζουν ἂν ὁ Ἔρρικος καὶ ὁ πλοίαρχος Φρανκέρ, οἱ ὁποῖοι ἔμενον ἀκόμη ἐπὶ τοῦ πλοίου, εἶχον κατορθώσῃ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν ἄλλην. Μέσα εἰς τὴν ὁμίχλην, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διακρίνουν, νὰ ἐξακριβώσουν τίποτε. Παρασυρθεῖσα ὑπὸ ἰσχυροῦ ρεύματος, ἡ λέμβος τοῦ κ. Μασσαὶ εἶχε ριφθῆ εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Μοζαμβίκης. Ἐκεῖθεν οἱ ναυαγοὶ ἀπεφάσισαν νὰ διευθυνθοῦν ἀμέσως πρὸς τὸ Τράνσβααλ· ἀλλὰ μετὰ μυρίους κόπους καὶ περιπετείας, συνελήφθησαν ἐπὶ τέλους αἰχμάλωτοι ὑπὸ τῶν Ματαβέλων.

—Ἡ φυλὴ τῶν Χονδροκεφάλων, εἶπεν ὁ ἰατρός, εὑρίσκετο εἰς πόλεμον μὲ τὴν γείτονα φυλὴν τῶν Ρινοκέρων, εὐνοουμένην ὑπὸ τῆς Γερμανίας, ἡ ὁποία τῇ προμηθεύει ὅπλα καὶ ρακήν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μᾶς ἐπῆραν διὰ Γερμανούς, καὶ ἦτο εὐτύχημα, διότι ἀλλέως θὰ μας ἔσφαζαν εἰς τὴν στιγμὴν καὶ θὰ μας ἔκαμναν μπιφτέκια καὶ κοτολέτες !..

—Τί ;! ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία· οἱ Ματαβέλοι εἶνε κανίβαλοι ; Δὲν το πιστεύω· ἡ μορφή των τοῦλάχιστον δὲν το φανερόνει...

—Ἡ μορφὴ συχνὰ ἀπατᾷ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός. Οἱ περισσότεροι τῶν ἀγρίων λαῶν ἔχουν ὥραις, ποὺ εἶνε ἀνθρωποφάγοι. Δὲν λέγω ὅτι τρέφονται τακτικὰ μὲ ἀνθρώπους, οὔτε ὅτι τοὺς φονεύουν ἐπίτηδες διὰ νὰ τους φάγουν· ἀλλ' ἂν τους παρουσιασθῇ ἡ εὐκαιρία, ἄ, τότε δὲν λέγουν ὄχι !... Τέλος πάντων ἡ θέσις μας ἦτο πολὺ ἄσχημη· δὲν ἠξεύραμεν τὴν γλῶσσαν, δὲν ἠμπορούσαμεν νὰ συνεννοηθῶμεν· καὶ αὐτὸ μᾶς ἐδυσκόλευεν ἀκόμη περισσότερον,— ὅταν μία ἀνέλπιστος περιπέτεια, μᾶς ἐπέτρεψε νὰ ἀποδείξωμεν τὰς καλάς μας διαθέσεις : Μίαν ἡμέραν, καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἄγριοι, μανιώδεις, ἐπέπεσαν ἔξαφνα κατὰ τῶν Χονδροκεφάλων μὲ τρομερὰ ούρλιάσματα. Ἦσαν Ρινόκεροι κρυμμένοι ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὀπίσω ἀπὸ ἕνα λοφίσκον, εἶδαν ὅτι τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον δὲν ἐφυλάσσετο καλά, καὶ ἐνόμισαν κατάλληλον τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐφορμήσουν. Μολονότι οἱ Χονδροκέφαλοι ἦσαν ἰσάριθμοι, τὰ ἔχασαν ἀπὸ τὸ ἐξαφνικὸν τῆς προσβολῆς, δὲν κατώρθωσαν οὔτε νὰ συγκεντρωθοῦν οὔτε νὰ συνεννοηθοῦν, καὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ὑποχωρήσουν. Μερικοὶ μάλιστα ἤρχισαν νὰ φεύγουν. Τότε ὁ κ. Μασσαὶ ἁρπάζει τὸν πέλεκυν ἀπὸ τὰς χεῖρας ἑνὸς τῶν φυγάδων, καὶ μὲ φωνὴν δυνατήν, φωνάζει :

«—Εἶμεθα περισσότεροι ! Δὲν ἐντρέπεσθε νὰ φεύγετε; Ὅλοι ὅσοι ἔχουν καρδιά, ἄς με ἀκολουθήσουν !

«Φαίνεται ὅτι εἰς τὰς μεγάλας κρίσεις οἱ ἄνθρωποι ἐννοοῦν τὰς ξένας γλῶσσας, διότι ὅλοι ἐνόησαν τοὺς λόγους τοῦ κ. Μασσαί, καὶ ἔσπευσαν νὰ τον ἀκολουθήσουν. Μ' εὐκινησίαν νεανικὴν εἶχε ριφθῆ ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ρινοκέρων καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε κάθε κτύπημα ἔρριπτε κάτω καὶ ἕνα. Αὐτοὶ ἦσαν ὡπλισμένοι μὲ τουφέκια· ἀλλὰ ἦσαν παληά, δὲν ἤξευραν νὰ τα μεταχειρισθοῦν, καὶ αἱ βολαί των ἀπετύγχανον σχεδὸν πάντοτε· ἔπειτα ἡ ἐπέμβασις τῶν λευκῶν τοὺς ἐθορύβησε τόσον πολύ, ὥστε ἡ νίκη μας ὑπῆρξε τελεία. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ θέσις μας μετεβλήθη. Δὲν ἤμεθα πλέον ὄπτοι, ἀλλὰ ξένοι εὐλογημένοι, τοὺς ὁποίους ἔστελλε κάποιον ἀγαθὸν μανιτού, εὐνοοῦν τοὺς Χονδροκεφάλους. Μᾶς ὡδήγησαν ἐν θριάμβῳ εἰς τὸ χωρίον, ὅπου μᾶς ἐπαρουσίασαν ὡς σωτῆρας· μᾶς ἔκαμαν λαμπρὰν ὑποδοχήν, καὶ—ὄχι τόσον εὐχάριστον πρᾶγμα,—ἀπεφάσισαν νὰ μας κρατήσουν γιὰ πάντα. Τότε, ἡ πρώτη μας φροντὶς ἦτο νὰ μάθωμεν τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου...

—Εὔκολον πρᾶγμα, ἀλήθεια ; διέκοψεν ὁ Γεράρδος. Ἔχουν τόσον ὀλίγας λέξεις ὅλαι αὐταὶ αἱ γλῶσσαι τῶν ἀγρίων, καὶ ὁμοιάζουν τόσον πολὺ μεταξύ των!...

—Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἐντοσούτῳ, ἐξηκολούθησεν, ἐν ᾧ ἐπροσπαθοῦσαμεν νὰ μάθωμεν τὴν γλῶσσαν, ὁ κύριος Βέμπερ, πάντοτε ἐφευρετικώτατος, ἤρχισε νὰ διορθόνῃ τὰ τουφέκια, τὰ ὁποῖα ἐπήραμεν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, καὶ νὰ κατασκευάζῃ νέα, ρίπτων οὕτω σιγὰ-σιγὰ τὰς βάσεις μιᾶς νίκης μελλούσης, μεγαλητέρας, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐκερδίζαμεν ὅλην τὴν ἀγάπην τῶν Ματαβέλων. Ἄλλως τε δὲν ἐκοπιάσαμεν πολὺ διὰ νὰ ἐπιβληθῶμεν εἰς τοὺς ἀπλοϊκοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους. Αἱ γνώσεις μας, ἡ πεῖρά μας, ὁ πολιτισμός μας, ἐξ ἀρχῆς μᾶς ἔκαμαν νὰ φανῶμεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των ὡς ὄντα ἐξαιρετικῆς φύσεως. Μόνον μὲ δύο-τρία φαγητά, μαγειρευμένα ὅπως ποτὲ δὲν εἴχαν ὀνερευθῆ αὐτοὶ οἱ δυστυχεῖς, ὁ κ. Βρανδεβένης ἐπέρασεν ἀμέσως ὡς μεγαλοφυΐα· καὶ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν, χάρις εἰς τὰ τουφέκια τοῦ κ. Βέμπερ, ὁ φίλτατος Μασσαί, ὡς ἀρχηγός, ἠμπόρεσε νὰ δώσῃ τὸ καίριον καὶ ὁριστικὸν κτύπημα κατὰ τῶν Ρινοκέρων, τὸ γήντρον τῶν «λευκῶν» ἔφθασε πλέον εἰς τὸ κατακόρυφον.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ ἄνοιγμα τῶν Σχολείων.

—Δοιπόν, κύριοι, ἐρωτᾷ δύο μαθητὰς ἑνὸς Λυκείου, ὁ Ἐπιμελητής· εἶσθε εὐχαριστημένοι ποῦ ἄνοιξε τὸ Σχολεῖον ;

—Ὤ, πάρα πολύ ! ἀποκρίνεται μὲ προθυμίαν ὁ μικρότερος.

—Ὤ, πάρα πολύ ! λέγει καὶ ὁ μεγαλήτερος. Ἂν εἴχαμεν μάλιστα κάτι τι ἀκόμη, ἡ εὐτυχία μας θὰ ἦτο τελεία...

—Τί πρᾶγμα ;

—Διακοπάς ! ἀπαντοῦν καὶ οἱ δύο μαζί.

Βετάλη ὑπὸ τῆς Μαρίας τοῦ Φαλήρου

Ἡ προθεσμία τῆς Ψηφοφορίας παρετάθη μέχρι τῆς 15 Νοεμβρίου, διὰ νὰ προφθάσουν νὰ ψηφίσουν ὅσοι δὲν ἐψήφισαν μέχρι τοῦδε. Οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν αὔξησιν τοῦ φύλλου, ἂς σπεύσουν νὰ ἐπιστρέψουν συμπληρωμένον τὸ σήμερον ἀποστελλόμενον νέον Δελτίον Ψηφοφορίας.

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ

(Συνέχεια ἐκ σελ. 334)

Ἐψήφισαν προσέτι ὑπὲρ τῆς Αὐξήσεως τοῦ φύλλου τῆς Διαπλάσεως καὶ οἱ ἑξῆς:

181. Σόλων Δ. Δημακόπουλος [20 Ε] Πατρῶν.
182. Μαρία Β. Μωραΐτου [20 Ε] Ἀργοστολίου.
183. Ἀλεξάνδρα Σ. Δούρου [20 Ε] Ἀθηνῶν.
184. Βασίλειος Γ. Τσαγρῆς [20 Ε] Ἀθηνῶν.
185. Κωνσταντῖνος Θ. Μάρκελλος [20 Ε] Κορίνθου.
186. Πιπίκα Γ. Ἰσμυρλῆ [20 Ε] Ἀθηνῶν.
187. Ἐλευθέριος Ι. Ξενάκης [20 Ε] Βραΐλας.
188. Κυριακούλα Παναγοπούλου [20 Ε] Πειραιῶς.
189. Ἀντώνιος Γ. Λοΐζος [20 Ε] Γαλαζίου.
190. Ἀδὰμ Κ. Θεοφύλακτος [20 Ε] Τραπεζοῦντος.
191. Κλεοπάτρα Ἠλιοῦ [20 Ε] Κων]πόλεως.
192. Παναγιώτης Γ. Βλαχάκης [20 Ε] Ἀθηνῶν.
193. Αἰκατερίνη Θ. Στουδίτου [20 Ε] Κων]πόλεως.
194. Δέσποινα Π. Κουρουδάκη [20 Ε] Ὀδησσοῦ.
195. Ἀσπασία Ι. Πραΐδου [20 Ε], Μυτιλήνης.
196. Βασίλειος καὶ Ἀδριανὴ Γ. Στεφάνου [20 Ε] Σύρου.
197. Παλλὰς Ἰωάν. Ἀσλανίδου [20 Ε] Ροστοβίου.
198. Ἀθανάσιος Ι. Κουκουλήθρας [20 Ε] Ἀθηνῶν.
199. Ζήτσα Γ. Σημίτου [20 Ε] Πειραιῶς.
200. Σμαράγδα Αθ. Λαδοκούλου [20 Ε] Σύρου.
201. Κωνσταντῖνος Ν. Χριστοδούλου [20 Ε] Νύσσης.
202. Κώστας Κατζίκης [20 Ε] Νύσσης.
203. Κίωνσ. Π. Πίκουλος [20 Ε] Καλλιπόλεως.
204. Ἀρτεμισία Α. Ἰωαννίδου [20 Ε] Ἀγρινίου.
205. Ἑλένη Ταφαρίδου [20 Ε] Ἀλεξανδρείας.
206. Μίτσος Κλ. Καμίτσος [20 Ε] Ἀδραμυττίου.
207. Σαπφὼ Ι. Βασαλοπούλου [20 Ε] Κρατώβας.
208. Δημήτριος Γ. Λεμπέσης [20 Ε] Κορώνης.

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο ΕΡΑΝΟΣ

ΕΙΜΑΙ εὐτυχής, ἀναγγέλλουσα ὅτι ὁ Ἔρανος διὰ τὴν «Ἑλληνόπαιδα» προσδεύει γιγαντιαίως. Τὸ *ρεκόρ* τοῦ *Ἐθνικοῦ Ὕμνου* ὑπερέβαλεν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἡ *Ἥμερος Περιστερὰ* ἡ ὁποία ἔστειλεν 30 δραχμάς. Ἐκτὸς τῶν Συνδρομητῶν καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν εἰσδοποιουμένων διὰ τῆς ἐπιστολῆς, οἱ ὁποῖοι στέλλουν τὴν εἰσφοράν των ἀπ' εὐθείας, διδάσκαλοι καὶ διδασκάλισσαι συνέλεξαν διάφορα ποσὰ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίας των, καὶ τα ἔστειλαν μαζί. Τὸ ἥδιον ἤρχισαν νὰ κάμνουν πολλοὶ τῶν συνδρομητῶν καὶ τῶν συνδρομητριῶν μου, μεταξὺ τοῦ κύκλου τῶν συγγενῶν καὶ τῶν γνωρίμων των. Ἐν γένει οἱ Ἑλληνόπαιδες ἐπῆραν μὲ τὴν καρδιάν των τὸ πρᾶγμα καὶ κάμνουν θαύματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἰδῆτε, ὅταν μετ' ὀλίγον θὰ ἐκδώσω τὸ Α' Δελτίον τοῦ Ἐράνου.

Βαρῶνε τῆς Σύρου, [Ε]οἱ φόβοι σου ἦσαν ὁλωσδιόλου μάταιοι... Μετὰ χαρᾶς δέχομαι τὰς ἀδελφάς σου καὶ ταις ἐκλέγω σήμερον ψευδώνυμα. Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράφῃς συχνά, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι σ' ἀγαπῶ ὅσον καὶ σύ.

Ὁ *Ἀνανίας* ὑπερευχαριστεῖ ὅσους καὶ ὅσας εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ τον συγχαροῦν διὰ τὴν ἐορτήν του. Εἶνε κατενθουσιασμένος μὲ τὰ δείγματα αὐτὰ τῆς ἀγάπης, καὶ δὲν ἠξεύρει πλέον τί .. λογοπαίγνιον νὰ εὕρῃ, διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

Καὶ ἄλλο γράμμα δι' ἐμὲ εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον Πειραιῶς μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημον. Δὲν θὰ το λάβω, ἂν ὁ ρίψας αὐτὸ δὲν το ζητήσῃ, διὰ νὰ ἐπιθέσῃ ἀκόμη ἓν γραμματόσημον δεκάλεπτον.

Λευκοκύματα Αἰγιαλέ, ἐν πρώτοις δύο εὖσημα [ΕΕ] διὰ τὸ ἐξυπνότατον... ὄνειρόν σου, τὸ ὁποῖον γίνεται πραγματικότης. Ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ προθεσμία τῆς ψηφοφορίας δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παραταθῇ μέχρι τοῦ Νέου Ἔτους, εἶνε ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζω τουλάχιστον ἕνα - δύο μῆνας προτήτερα, ἂν θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ αὔξησις διὰ νὰ συμμορφωθῶ καὶ νὰ κάμω τὰς ἀναγκαίας προετοιμασίας. Ἔπειτα πότε θὰ ἐπροκηρύσσετο ἡ τακτικὴ ἀνανέωσις καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν ; Δὲν θὰ ὑπῆρχε καιρός. Ὡς πρὸς τὰ Εὔσημα τῶν νέων συνδρομητῶν, δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ λογαριασθοῦν καὶ αὐτὰ μὲ τὰ τοῦ τρέχοντος ἔτους, διότι κατ' ἔτος ὁ λ]σιὸς τῶν Εὐσήμων τελειόνει, καὶ ἀρχίζει νέος. Εἰς τὸ διήγημα τοῦ Διαγωνισμοῦ ὁ τίτλος δὲν εἶνε καὶ ἀπαραίτητος.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των δόχόμαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Εὐγενῆ Καρδίαν* (Α. Φ.) *Ἀγροτικὴν Ζωὴν* (Ε. Φ.) *Ἑλληνίδα τῶν Καυκασίων* (Π. Α. αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἦτο ἐλεύθερον· σοῦ ἔστειλα τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος») καὶ *Κυματίζουσαν Σημαίαν* (Ε. Μ.)

Δ'. ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ὑπὲρ ἀνεγέρσεως τοῦ Ναοῦ τοῦ Σωτῆρος

Ἐκ τοῦ προηγουμένου Δελτίου...	δρ	75.40
33. Δημ. Ι. Δρόσος. Λάρισσα	»	2,—
34. Ἀνδρομέδα Φ. Ζήτωνος, Νοβοροσσίσκης.	»	4,—
35. Ἀδελφαὶ Αλ Δημητρίου, Ραμλίου	»	14.50
36. Ἑλένη Κ. Κοκκίνου, Ναυπλίου	»	5,—
37. Μαργαρίτα Ν. Στρατηγοπούλου, Καλαμῶν.	»	1,—
38. Σόλων Δ. Δημακόπουλος, Πατρῶν.	»	1,—
39. Ἀδὰμ Κ. Θεοφύλακτος Τραπεζοῦντος.	»	7,25
Ἐν ὅλῳ μέχρι 2 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ.	Δρ.	110,15

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι : Ὁ *Παρνασσὸς* πληροφορεῖ τὸ *Ἰωστεφὲς Ἄστυ* ὅτι ἔπαυσε νὰ ποστέλλῃ πρῶτος τετράδια Μ. Μυστικῶν, ἀρκούμενος νὰ ποσδίδῃ μόνον ὅσα τοῦ στέλλουν· ἑπομένως ἂν θελήσῃ νὰ του στείλῃ τετράδιον, θὰ στείλῃ καὶ αὐτὸς τὸ ἰδικόν του εὐχαρίστως, διότι «ἔχει μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσῃ μίαν τόσω πνευματώδη συνάδελφον» — ἡ *Μελαχροινὴ Ἑλληνὶς* ἀσπάζεται τὴν *Ἀνδαλουσίαν* καὶ τὰς ἀδελφὰς *Κυριακοπούλου* — ἡ *Δρυὰς τῆς Ροδόπης* ἀσπάζεται τὸ *Τριφύλλι*, τὸ ὁποῖον πολὺ ἐπεθύμησε, καὶ τὸ παρακαλεῖ νὰ της φιλήσῃ τὴν τρίτην ἀδελφήν· — *Πυθαγόρας* ὁ *Σάμιος* ἐρωτᾷ τὸν *Θεαγένην* ἂν ἔλαβεν ἐπιστολήν του· — ἡ *Κόμη τῆς Βερενίκης* χαιρετᾷ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, μὲ τὸν ὁποῖον εἶνε γείτονες εἰς τὸν οὐρανόν· — ὁ *Βαρῶνος τῆς Σύρου* ἀσπάζεται *Ἀριστοτέλην τὸν Σταγειρίτην* καὶ ἐρωτᾷ διατί δὲν του ἔστειλε τὴν νέαν του διεύθυνσιν· — ὁ *Σαρδανάπαλος* ζητεῖ τάχιστα τῆς *Θαλασσίας Ἀδρας* — ἡ *Μενεξεδένια* ἀσπάζεται τὴν *Φεγγόβολην Αὐγούλαν* καὶ ἐρωτᾷ τὴν *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* πῶς περνᾷ εἰς τὸ νέον Σχολεῖον· — ἡ *Μαρία* ἐρωτᾷ τὸ *Ρόδον τῶν Ἀλπεών* διατί δὲν γράφει πλέον ;—ὁ *Ἰατρὸς τῶν Συνδρομητῶν* συγχαίρει τὴν *Ναυτοπούλαν* διὰ τὸ εὐγενῆ της αἴσθημα· — ὁ *Εὔθυμος Ναύτης* ἐρωτᾷ τὸν *Δ. Δρίβαν* ἂν ἐπιθυμῇ νὰνανεώσουν τὴν διακοπεῖσαν Ἀλληλογραφίαν των· — ὁ *Ἀσπροπορμίτης* ζητεῖ τὸ νέον ψευδώνυμον τῆς πρώην *Πυθίας* — ὁ *Κάλυξ Ρόδου* ἀσπάζεται τὴν *Λέβαν* τοῦ *Ὀρφέως* καὶ δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Συναγωμένου Ποιητικοῦ* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν, ἀναμένων ἐπιστολήν του· — ἡ *Γλυκύλαλος Ἀηδὼν* ἀσπάζεται τὴν *Ταϋγέτην* καὶ *Ἀνδαλουσίαν*· — ἡ *Φιλόμουσος Νεᾶνις* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ τὸ *Ζουλάπι*· ἐρωτᾷ δὲ τὸν *Ἀνεμοστρόβιλον* πῶς ἐπέρασεν εἰς τὴν Κέρκυραν· — ὁ *Λευκοκύματος Αἰγιαλὸς* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Πέλωρα*· — ὁ *Θαλασσινὸς Ζωγράφος* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται *Ἰωάννης Χ. Σολιώτης* καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ φαίνεται μὲ τὸνομά του· — τὸ *Πῶς-μὲ-λένε* ζητεῖ τάχιστα τοῦ *Βαρδαλαμπούμπα* καὶ τοῦ *Ναυτοπαίδος* — ἡ *Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν* πληροφορεῖ τὴν *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας* ὅτι ἐπέρασε λαμπρὰ εἰς τὸν Πόρον, ὅπου, εἶχε γνωρίσῃ καὶ τὴν *Δρόσον τῆς Τροιζηνίας* — ὁ *Ἀθανάσιος Ι. Κουκουλήθρας*, φίλος μου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, διαμένων ἤδη ἐν Ἀθήναις, ἔχει γραμμάτια τοῦ Δαχείου, τοῦ διοργανωθέντος «Ὑπὲρ τῆς οἰκονομικῆς παγχρεώσης Κοινότητος τῆς Πατρίδος του.» Ἕκαστος κλῆρος τιμᾶται δρ. 1,60. Παρακαλεῖ λοιπὸν δι' ἐμοῦ τοὺς ἐν τῇ Διαπλάσει φίλους του, ὅσοι ἔχουν τὴν καλοσύνην, νὰ παράσχωσι-τὴν συνδρομήν των εἰς τὴν Κοινότητα, ἀγοράζοντες γραμμάτια τοῦ Λαχείου τούτου. Ἡ ἐκκύβευσις θὰ γίνῃ μετὰ δύο ἑβδομάδας· οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰγοράσουν, ἂς ἀπαταθοῦν δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς των πρὸς τὸν ἴδιον, τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ στείλουν διὰ τοῦ Ταχυδρομείου μου, ἐσωκλείοντες τὸ ἀπαιτούμενον γραμματόσημον.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ *Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας* μὲ τὴν *Νεφελώδη Νύκτα*, *Φιλόδοξον Ἑλληνίδα καὶ Ζωηρὰν Φλόγα* — ὁ *Ζεβὰν* μὲ τὴν *Σαμιακὴν Σημαίαν*, *Κρητικὴν Σημαίαν* καὶ *Γαλλικὴν Σημαίαν* — τὸ *Ἄσπρο Κάρβουνο* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἑλληνοπούλαν* — ὁ *Τρεκυμιώδης Λευκάτας* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἐλληνικὴν Φιλίαν* — ὁ *Ἀπόστολος Μαχαιρᾶς* μὲ τὴν *Ἀνθοπώλιδα τῆς Βερώνης* — ἡ *Λεμωνιάτικη Λιακάδα* μὲ τὸν *Ἰωάννην Σ Ψύχαν*, *Λιλὴν Ρώση* καὶ *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* — ὁ *Βρεττανικὸς Λέων* μὲ τὴν *Κροκόπεπλον Ἠώ*, *Ἀνθηφόρον Κάνιστρον* καὶ *Ναυτοπούλαν* — ἡ *Φιλόμουσος Νεᾶνις* μὲ τὴν *Κάρμεν Σύλβα*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* καὶ *Μάρθαν Κόλλα* — ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρου*

μὲ τὸν *Ἀγγουρολογιώτατον*, *δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν* καὶ *Λουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ* —ὁ *Θεαγένης* μὲ τὸν *Παρτσινέβελον*, *Ἰοστεφὲς Ἀστεν* καὶ *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα* —ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὸν *Εὐφορίωνα*, *Παρνασὸν* καὶ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*—ἡ *Βασιλὶς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Ἀγγελικὴν Δάφνα* καὶ *Ζηλεμένην Βοσκοπούλαν* — ἡ *Κάρμεν Σόλβα* μὲ τὸν *Ἱππότην τῶν Ἀθηνῶν*, *Μπουμπουνισμένο Μυαλὸ* καὶ *Ἀμφιλύκην* — ἡ *Ἀγριάδα* μὲ τὸν *Γουλιέλμον Τέλλον*, *Χειμωνιάτικην Διακάδαν* καὶ *Νοσταλγὸν Ἕλληνα*—τὸ *Στήριγμα τῆς Μητρὸς* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*, *Περσέα* καὶ *Μαθήτριαν Καλλιτέχνιδα* — ἡ *Χρυσίζουσα Κεφαλὴ* μὲ τὴν *Ἀνδριάναν Βλασοπούλου*, *Φιλέρημον Ἴον* καὶ *Χαμένην Εὐτυχίαν*—ἡ *Στρουμπουλὴ Λορεντζία* μὲ τὸ *Χιόνι τοῦ Ψηλορείτη*, *Βαρκούλαν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Τρομερὸν Γίγαντα*—ἡ *Ἀράχνη* μὲ τὴν *Μυλαίδην*, *Δερουχέτην* καὶ *Ἀρλεκίνον*— ἡ *Καλλιρόη Σταίκου* μὲ τὸν *Ροβέρτον Γουσκάρδον*, *Χαρτοπόλεμον* καὶ *Συριανὸν Ἱππότην*— ὁ *Λεοπάρδαλις* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*, *Ἑλληνοπούλαν* καὶ *Μακρολέλεκαν*—ὁ *Νικόλαος Ἰατρὸς* μὲ τὸν *Δεσπάρδαλιν*—ὁ *Παρήγορος Ἄγγελος* μὲ τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Χειμωνιάτικην Διακάδαν*—ὁ *Ἀδικημένος* μὲ τὴν *Βαρκούλαν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Ἀσημένιο Κῦμα*— ὁ *Α. Α. Μελετόπουλος* μὲ τὸν *Μαῦρον τῆς Βενετίας*, *Ἱππότην Μαντζουράνα* καὶ *Μολυβένιον Στρατιώτην*—ὁ *Κόμης τῆς Ἑρμοπόλεως* μὲ τὸν *Υἱὸν τῆς Νυκτὸς*, *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* καὶ *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*— *Σέλευκος* ὁ *Κεραυνὸς* μὲ τὴν *Πηδηκτούλαν*—τὸ *Ἀνόσυχον Πνεῦμα* μὲ τὸ *Τί με μέλει*, *Μπὰμ-Μπούμ* καὶ *Χρυσορροὰν Παπτωλόν*—Ὁ *Ἐ. Θνίκος Ἄμπρος* μὲ τὸ *Στήριγμα τῆς Μητρὸς*· ὁ *Υἱὸς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸ *Γλυκὺ Φιλάκι*, *Ἑλληνίδα τοῦ Βορρᾶ* καὶ *Νοσταλγὸν Ἕλληνα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* ([ΕΕ] διὰ τὸ ποίημα καὶ τὰς δύο τελευταίας ἐπιστολάς·) *Δίχρωμον Φούξιαν* ([Ε] ἡ ἐπιστολή σου μαρτυρεῖ μεγάλην πρόοδον, εὖγε!) *Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα* (σὲ συλλυποῦμαι θερμῶς διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς θείου σου· ἐλπίζω ὅτι ὁ πυρετὸς σοῦ ἐπέρασε·) *Παρνασὸν* (ἀνυπομονῶ νὰ μάθω ὅτι ἔγινες καλά·) *Σταθρον Θ. Ἰωαννίδην* (εἶδες εἰς τὴν προηγουμένην ἀλληλογραφίαν περὶ τοῦ Ἐράνου, διατί σοῦ ἐπέστρεψα τὸ Γραμμάτιον τοῦ Δώρου·) *Δρυάδα τῆς Ροδόπης*, *Πυθαγόραν τὸν Σάμιον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Τίρυνθα*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* ([Ε] διὰ τὰς γλαφυρὰς ἐκ τοῦ «Ὑπὲρ Πατρίδος» ἐντυπώσεις σου·) *Ἰωάννην Γ. Μπουμπουλῆν* (δὲν εἶχα καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ Ἐράνου θὰ ἐνθουσίαζε ὄχι μόνον σέ, ἀλλὰ καὶ ὅλα σου τὰ ἀδέλφια·) *Γλαῦκον* (ὁ Ἔρανος θὰ διαρκέσῃ πολὺν καιρόν· ἀλλ' ἡ Ἀγγελία τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης» θὰ ἐκδοθῇ μετ' ὀλίγον καὶ θὰ εἶνε δεκτοὶ συνδρομηταὶ μόνον μέχρι τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Δεκεμβρίου, ὅτε θὰ εἶνε ἕτοιμον τὸν βιβλίον· ὥστε, βλέπεις, τὸ ἕν δὲν ἐμποδίζει τὸ ἄλλο·) *Κόμην τῆς Βερενίκης* (σὲ συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ σου πατριωτικὰ αἰσθήματα· τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διηγήματος θὰ δημοσιευθοῦν ἐντὸς τοῦ ἔτους, εὐθὺς μετὰ τὴν Ἑνάτην Κυριακήν·) *Ἑλληνίδα τοῦ Βορρᾶ* (σοῦ ἀπαντῶ ναί, εἰς ὅσα μ' ἐρωτᾷς· ὁ *Χαλασμὸς Κόσμου* ἔχει νὰ μου γράψῃ πολὺν καιρόν· ἀλλ' ἔμαθα ὅτι ἦτο ἀσθενής·) *Ρεῦμα τῆς Προποντίδος* (πραγματικῶς· ὁ πόλεμος τὸν ὁποῖον περιγράφει τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος» ἔχει μεγάλας ἀναλογίας μὲ τὸν ἰδικόν μας, «καὶ εἰς πολλὰ μέρη νομίζει κανεὶς ὅτι βλέπει τὰ ἐν Ἑλλάδι τότε γινόμενα·») *Σαρδανάπαλον* (ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομήτρια·) *Δελφίνα τοῦ Εὐξείνου* (ἐπεθυμοῦσα νὰ μου ἔγραφες συχνότερα·) *Πλησιφαὴ Σελήνην* (καὶ πολὺ ἐγκαίρως μάλιστα·) *Γουλιέλμον Τέλλον* (πολὺ ἐλυπήθηκα διὰ τὸ πάθημά σου· ἡ Κικὴ σὲ εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα· αἱ Ἀσκήσεις δεκταί·) *Μενεξεδένιαν* (καλῶς ἦλθες!) *Ὀλπιν* τὸν *Γριπέα* (συγκεκινημένον ἀκόμη ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ «Ὑπὲρ Πατρίδος») *Ἠλεκτρικὸν Φῶς* (τὰ ἔλαβα ὅλα· ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς ἔχει ψευδώνυμον·) *Ἀεροστάτον* (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐξετάσεων·) *Γρυτιάραν*, (δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ σου ἐπέρασε τὸ δάκτυλον καὶ ἠμπόρεσες νὰ μου γράψῃς μὲ τὸ δεξί, χωρὶς νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μου στείλῃς... ὀρνιθοσκαλίσματα· αἱ Ἀσκήσεις ποὺ μου ἔστειλες, εἶνε βέβαια διὰ τὸν Διαγωνισμόν·) *Μαρίαν*, *Χαμένην Εὐτυχίαν* (κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι πολλὰ θὰ κατορθώσετε·) *Ἀποπνέουσαν Ἐλπίδα* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου περὶ τοῦ «Ὑπὲρ Πατρίδος» καὶ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος»·) *Ἀσπληνιάδην* (τοῦ ὁποίου ὁ ἐνθουσιασμὸς διὰ τὴν ἰδέαν τοῦ Ἐράνου «ἔφθασε μέχρι παραφορᾶς·») *Γραβιᾶν* (καλὰ ταξεῖδι· ὁ κ. Φαίδων σὲ ὑπερευχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις·) *Εὔθυμον Ναύτην* (περιμένω τὰ νέα τοῦ Συλλόγου σας·) *Ἀντίο Μαστέλλο* (ἐλήφθησαν·) *Γλυκύλαλον Ἀηδόνα* (πόσον καιρὸν εἶχες νὰ μου γράψῃς! ἀς εἶνε· ἀρ' οὐ ποτὲ δὲν με λησμονῇς... τὸ παραβλέπω·) *Μ. Σ. Γλυσσὸν* (ἡ ψηφοφορία, βλέπεις ἐξακολουθεῖ·) *Φιλιμουσον Νεάνιδα*, *Ἄσπρο Κάρβουνο* (πολὺ μ' εὐχαρίστησαν αἱ ἐκ Πόρου ἐντυπώσεις σου·) *Λεοπάρδαλιν* (ἂν ψηφίσῃ καὶ ὁ φίλος σου—τὸ ὁποῖον θὰ κάμῃ βέβαια,—θὰ ἔχῃ περισσότερά σου· διὰ τοὺς καθυστεροῦντας τετράδια θὰ λάβω μέτρα αὐστηρότατα· ὁ *δὸν Κολοκύθας Πάτερας* ἔδωσε πρὸ πολλοῦ τάρχικά του· δὲν τα εἶδες;) *Θεαγένη* (σὲ φυλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ πολυτίμου θείου σου·) *Ὠρίωνα*, *Νικόλαον Κ. Δεκαβάλλαν* (βεβαίως, ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃς τὸ ὄνομά του, ἂν δὲν ἐννοῇς νὰλληλογραφῆς μὲ ἄγνωστόν σου·) *Ἀταβύριον Ρόδου* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· περιμένω θαύματα ἀπὸ τὸν Σύλλογόν σας!) *Πράξιλλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ τὸν μπαμπᾶ σου, δι' ὅσα καλὰ μοῦ διαβιβάζει·) *Κατσαρομάλλων* (σοῦ εὔχομαι περαστικά·) *Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου*, *Θεοφανώ*, *Ἄνθος τῆς Ἴδης* (ἔστειλα·) *Κόδρον* ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ ταξειδίου·) *Πῶς-μὲ-λέτε* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐκφράσεις τῆς ἀγάπης·) *Ἐλένην Σπανδωνίδου* (σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο ψευδώνυμον, διότι τὸ προτεινόμενον δὲν εἶνε ἐλεύθερον· καὶ αἱ ἀδελφαί σου ἐπίσης δεκταί·) *Παρήγορον Ἄγγελον*, *Ζωηρὰν Φλόγα* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν εὐφυεστάτην ἐπιστολήν σου· ἡ Πίσσα μου εἶδε τὲς μουντοῦρες, καὶ ἀντασπάζεται τὴν Διλήν, ἡ οὐρὰ τῆς ὁποίας... γράφει!) *Ἀεροστάτον* (δὲν ἐπιτρέπεται ἕνα σου τὸ εἶπα ἐγώ.) *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *9 Ὀκτωβρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 29 Νοεμβρ.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κοπτέται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίδας, ἂν ἔκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

---

537. Λεξιγρίφος.

Ἐὰν εἰς ἀπαρέμφατον μιᾶ μετοχὴ συνάψῃς,
Φιλόσοφον γνωστότατον θὰ συνηθῆς νὰ γράψῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῶν Κυκλάδων

538. Στοιχειόγριφος.

Κάθε σῶμα τὸ καλύπτω, ὅπως ἔχω ἂν μάθῃς,
Θὰ μὲ εὕρῃς εἰς τὰ πλοῖα, ἐὰν μ' ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου

539. Τονόγριφος.

Ὄνομα πολὺ γνωστὸν
Γυναικεῖον καὶ κοινὸν
Εἰς τὰ ἄνθη θὰ πετάξῃ
Ἂν ὁ τόνος του ἀλλάξῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λεξιθήμαιο

540. Αἴνιγμα.

Δύο ἀδελφοὶ μ' ὅλα τὰ κάλλη
Καὶ μ' ὁμοιότητα μεγάλη.
Κάθετος φράκτης μᾶς χωρίζει,
Κ' ἕνας τὸν ἄλλο δὲν γνωρίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ Πηνελόπης Ι. Μοσκωφίδου [Ε]

541. Ἀστήρ.

```
*     *     *
  *   *   *
    * * *
* * * A * * *
    * * *
  *   *   *
*     *     *
```

Νέντικατασταθοῦν αἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰναγνώσκεται : Καθέτως χώρα τῆς Ἑλλάδος, ὁριζοντίως Κράτος, καὶ διαγωνίως ἥρως τῶν Ἀργοναυτικῶν καὶ ἀρχαιότατος βασιλεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταξιαρίνου τῆς Ταρασκώνης

542—544. Λογοπαίγνια.

1.—Ποῖος στρατηγὸς πρέπει νὰ εἶχε καμπούραν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοκαρίδος Ἑλένης

2.—Ποῖος Εὐρωπαῖος δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μας φωτίσῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου

3.—Πότε ἕνας ἄνθρωπος σοῦ λέγει κάτι, ἐν ᾧ δὲν ὁμιλεῖ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδρου

545. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8	=	Ὀπωρικόν.
2 3 6 5	=	Θεά.
3 7 6 4	=	Δένδρον.
4 1 3 6 5	=	Ἔντομον.
5 2 3 4 6	=	Πόλις τῆς Τουρκίας.
6 5 6 5	=	Θεά.
7 3 1 7 5	=	Νὰ μὴ παραβαίνεται.
8 6 8 7 5	=	Ἀρχαῖος Βασιλεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγεμένου Δάφνους

546. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τάρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸνομα Νάντεως, τὰ δὲ τρίτα μιᾶς τῶν Σειρήνων: 1, Δίβος. 2, Ζῷον. 3, Μοῦσα. 4, Φωνὴ ζῴου. 5, Θεός. 6, Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος. 7, Ρωμαῖος Στρατηγός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας

547. Φωνηεντόλιπον.

κ-κρχρς-ν-λχνς

Ἐστάλη ὑπὸ Θησέως Πινδίου

548. Γρίφος.

```
  ε   ε   ε
ε OP,OP   ε
ε OP,OP   ε   ὸς, οὺ, λόγος, λόγος.
ε OP,OP   ε
  ε   ε   ε
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετιαλοῦς Ρόδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 7 Ἀὐγούστου ἐ. ἔ.

458. Ἀνάξιππος (Ἄναξ, Ἵππος). — 459. Τροφός-Ῥοφός.—460. Τὸ γράμμα Α.

461.

```
      Α
    Ε   Τ
  Ρ       Η
    Ρ
    Ι
    Σ
    Τ
    Ο
    Μ
    Ε
    Ν
  Δ   Γ
Ω Ε   Ω
Μ Η   Ρ
Δ Σ   Ε
Ι     Υ
Ο     Α
      Σ
```

462.

```
      Δ Ι Ε Η Η
        Α Ι Ε
      Χ Α Β Ρ Η
      Α Μ Ι Ε Ν Η
      Μ Α Σ Σ Α Λ Ι Α
      Ν Ι Κ Α Ι Α
      Τ Ο Υ Λ Ω Ν
      Ν Ι Μ Η
```

463. Εἰχε κόψῃ 22 πορτοκάλια. —464—466. 1, Πῶς λύεται ἓν ἀστεῖον παρόραμα; 2, Πολλοὶ φίλοι τῆς Διαπλάσεως γράφουν εἰς στίχους. 3, Ὁ ποῦς εἶνε μέλος τοῦ σώματος. — 467. ΟΡΦΕΥΣ (Ὀνέγα, ἘΡατοσθένης, ΚαΦηρεύς, ΑἰνΕίας, ἐνεαΥθα, μέλισΣα.) — 468. Ἄλλα τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ, κι' ἄλλα τῆς κουκουβάγιας.—469. Ὑπῆρχε πάλαι ποτὲ πόλις, καλουμένη Σοῦσα.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.